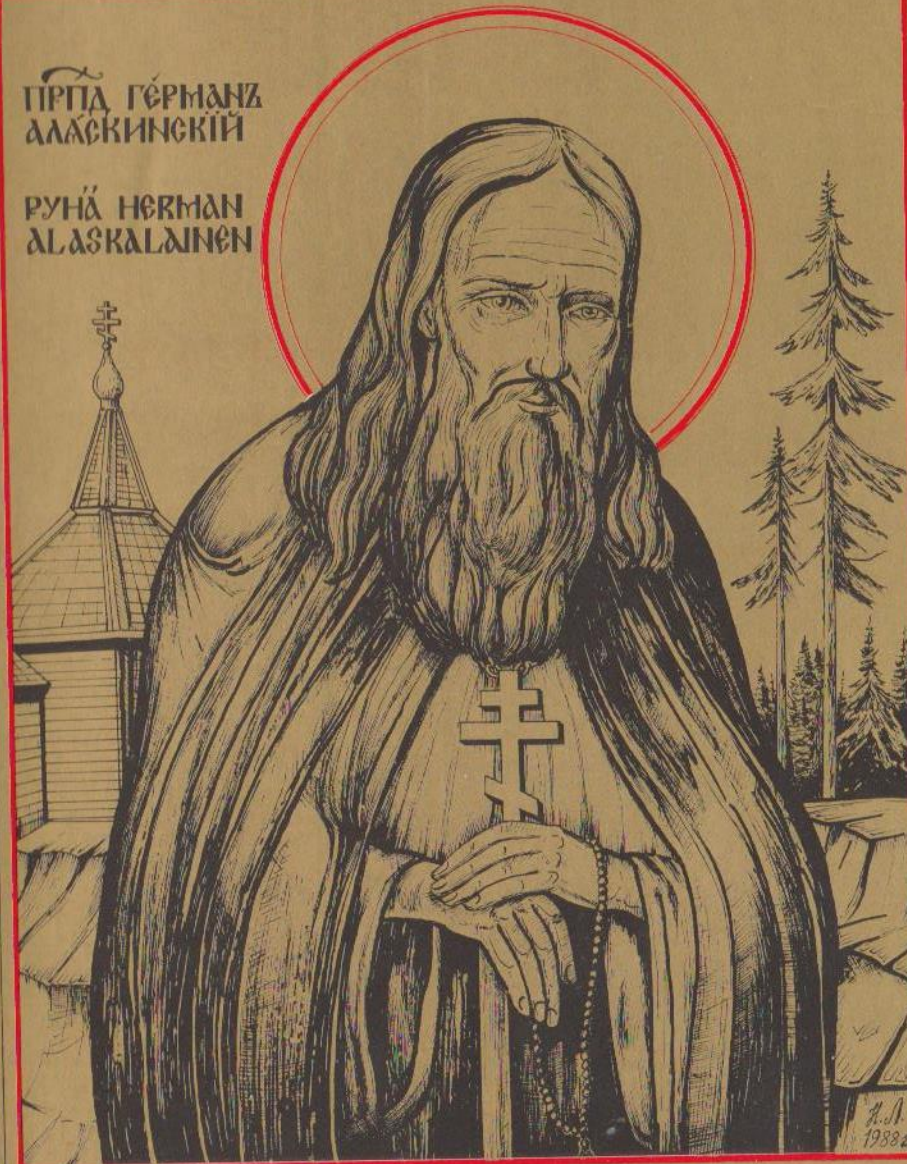

RYHTTÄJÄISÄ HERMAN ALASKALAINEN

F.A. Golder

ПРПД ГЕРМАНЪ
АЛАСКИНСКІЙ

RYHTÄ HERMAN
ALASKALAINEN

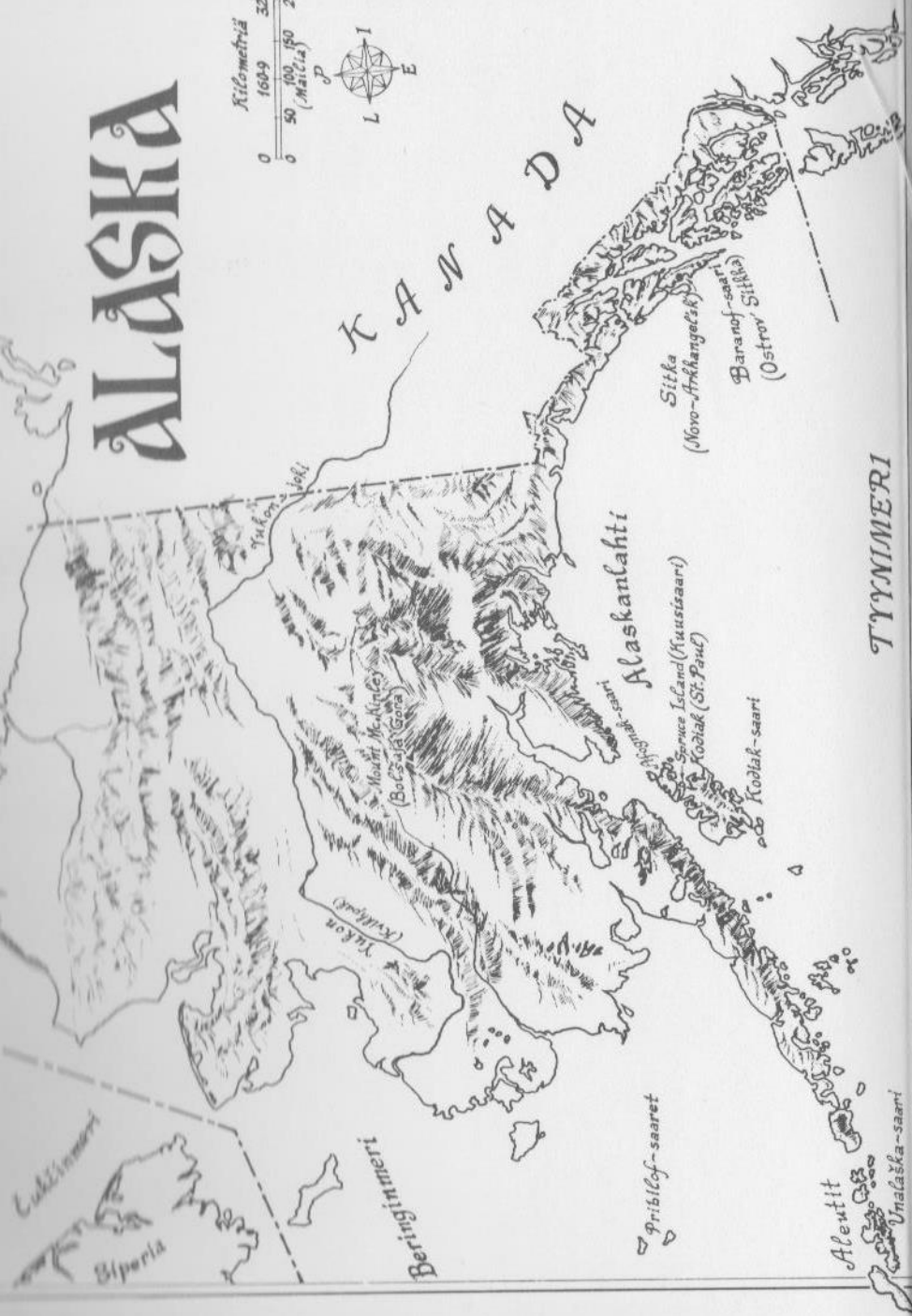

ALASKA

Kilometrejä
0 50 100 150 200
0 50 100 150 200
(Mailia)

K A N A D A

PYHITTÄJÄISÄ
HERMAN ALASKALAINEN

PYHITTÄJÄISÄ HERMAN ALASKALAINEN

Helsinki 1989
Ortodoksinen Lähetys ry

F.A. Golder: Pyhittäjäisä Herman Alaskalainen
 Alustava tutkielma autuaan isä Hermanin elämästä ja ihmeteoista
 Alkuperäisteoksen nimi: »Father Herman, Alaska's Saint»
 San Fransisco, California 1968
 Kääntänyt veli Hariton 1989
 Saatesana Karjalan ja koko Suomen arkkipiispa Johannes
 Piirrokset Nikolaos Loukakis
 Valokuvat Panu Hallamaa
 Kustantaja Ortodoksinen Lähetys ry 1989
 Copyright 1968 Orthodox Christian Books & Icons,
 6254 Geary Blvd., San Fransisco, California 94121

ISBN 952-90105-5-9

Pieksämäki 1989
 Sisälähetysseuran kirjapaino Raamattutalo

Pyhä Herman Alaskalainen.

Edellisellä sivulla olevan autuaan isä Hermanin ikoni maalattiin hänen kanonisointinsa yhteydessä isä arkkipiispa John Maksimovichin hyväksynnällä (siunattu olkoon hänen muistonsa). Hän oli toivonut Isä Hermanin julistamista pyhäksi ja ponnistellut paljon hänen muistonsa levittämiseksi. Isä Herman on kuvattu ikonissa taustanaan Mun-kin valkama ja Kuusisaari. Kirjekäärössä on isä Hermanin sanat: »Tästä päivästä, tästä hetkestä ja tästä minuutista lähtien rakastakaamme yli kaiken Jumalaa.»

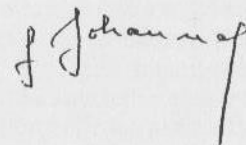
SAATESANA

Kun Pyhittäjäisä Herman Alaskalaisen elämätkuvaus ilmestyy nyt suomeksi, antaa se uuden, merkittävän mahdollisuuden nimenomaan vain suomea tuntevalle lukijalle tulla lähelle Pyhien maailman ilmapiiriä. Sen oikean ymmärtämisen kannalta on oleellista pitää mielessä tämän elämätkuauksen luonne: sen kirjoittaja itse selvästi toteaa, että kyseessä ei ole kriittinen tutkimus, vaan niinsanottu luostariversio eli perinteinen Pyhien elämäkerta, jossa asiat ja tapahtumat nähdään hurskaan uskon luottavaisesta näkökulmasta.

Kirja puhuu myös ulkonaisesta vastustuksesta, vaikeuksista ja vääryyksistäkin, mutta varsinainen painopiste on uskon kaikki esteet ihmeellisesti voittavassa voimassa ja toisaalta nöyryydessä ja äärimmäisessä kärsivällisyydessä. Näin Hermanin elämätkuvaus ja ihmetekojen käsittely voivat antaa lukijalle ikäänkuin välittömän yhteyden, ainakin aavistuksenomaisesti, kilvoittelevan munkkilaisuuden maailmaan, jossa Jumalayhteys, rukous ja kuuliaisuus ovat perussisältönä ja jota »ei voida kaventaa ihmisten palvelemiseksi».

Herman Alaskalaisen tässä tapauksessa monien hurskaiden silmien läpi nähtyä elämätkuvausta voi suositella jokaiselle, joka perinteisen Pyhien elämäkerran hengessä pyrkii oppimaan jotakin keskeistä siitä, mitä merkitsee maailmasta luopuminen ja Kristuksen seuraaminen.

Arkkipiispa Johannes

JOHDANTO

Jumalalle otollisen Valamon luostarin munkin, autuaan isä Hermanin, kunnioittaminen alkoi Valamon luostarissa täsmälleen 30 vuotta hänen kuolemansa jälkeen. Tämän oli autuas isä itse ennustanut, samoin kuin kuolinpäivänsä ja sen, että hänet unohdettaisiin 30 vuodeksi. Oppilaalleen, aleuttieskimo Ignatij Aligjagalle, hän oli sanonut: »30 vuotta kuluu kuolemastani, kaikki Kuusisaarella nyt elävät henkilöt kuolevat, ainoastaan Sinä pysyt elossa ja sinusta tulee vanha ja köyhä. Silloin minut muistetaan.» Isä Herman kuoli vuonna 1837. Kunnianarvoisa isä Damaskin, Valamon luostarin igumeni, laati hänestä vuonna 1867 ensimmäisen elämäkerran ja joulukuun 13. päivänä, isä Hermanin kuolinpäivänä, se luettiin Valamon veljestölle, joka kunnioitti juhlallisesti hänen muistoansa. Nämä tiedot julkaistiin kirjasena vuonna 1868, ja siitä tuli isä Hermanin ensimmäinen elämäkerta. Isä Hermanin erään toisen oppilaan, sittemmin skeemamunkki Sergein (maallikkonimeltään Simeon Janovski) laatimat muistiinpanot autuaan isä Hermanin elämästä ja askeettisista ponnisteluista sisältyvät isä Hermanista tehtyyn perusteokseen »Amerikan ortodoksisen lähetyksen pääpiirteet», jonka Valamon luostari julkaisi vuonna 1894.

Isä Herman vietti elämästään yli 40 vuotta Alaskassa, jossa häntä kunnioitetaan pyhänä. Rovasti Alexander Popov, joka vietti Alaskassa viisi vuotta toimiessaan sihteerinä komiteassa, joka keräsi todistusaineistoa isä Hermanin lukuisista ihmeteoista, sanoo: »Kuulin yli 100 todistusta isä Hermanin antamasta avusta.» Tämä kertoo selvästi Alaskan lähetyssaarnaajan pyhydestä ja häneen kohdistuneesta suuresta kunnioituksesta Alaskassa. Venäjällä hänet taas oli sijoitettu ennen vuoden 1917 vallankumousta suurten venäläisten askeetikkojen ja pyhiksi julistettavien luetteloon. »Teologisessa Ensyklopediassa» vuodelta 1903 kirkon yleinen arvio isä Hermanista ilmaistiin seuraavasti: »Hänen elämänsä muistuttaa muinaisten erämaaisien elämää, hän oli yhteydessä henkimaailmaan ja luontoon, kärpät, karhut ja linnut lähestyivät häntä luottavaisina ja söivät hänen kädestään; se kaikki muistutti elämää paratiisissa ennen syntiinlankeemusta. Isä Hermanin muistoa ympäröi pyhyiden sädekehä.» Jo vuonna 1902 »Mutual Aid Society»-nimisen yhdistyksen New Yorkissa julkaisemassa ortodoksisessa kalenterissa on isä Hermanille omistettu huomattavan laaja artikkeli, jossa mainitaan hänen »odottavan vain muodollista pyhäksi julistamis-

ta». On todennäköistä, että tuolta ajalta ovat peräisin myös melko onnistuneesti sepitetyt tropari ja kontakki isä Hermanille.

Vallankumouksen jälkeen kaikki Alaskaa koskeva kirkollishallinnollinen toiminta keskeytyi Venäjällä täydellisesti ja Amerikassa kokonaisiksi vuosikymmeniksi vallankumousta edeltäneeseen hedelmällisen toiminnan aikaan verrattuna. Vuonna 1935 alaskalainen lähetysaarnaja, Kalugan Pyhän Tiuhonin luostarissa munkiksi vihitty arkki-mandriitti Gerasim (Schmalz), asettui asumaan Kuusisaarelle (Spruce Island) sille paikalle, jossa autuas Herman oli elänyt. Hänen erakkoelämänsä ja epäitsekäs toimintansa isä Hermanin muiston kunnioittamiseksi ovat säilyttäneet nykyhetkiin asti pyhäänjäännöslippaan, jossa ovat isä Hermanin reliikit (säilytettynä luurangon muodossa, kuten Pyhän Serafim Sarovilaisenkin reliikit) sekä useita hänelle kuuluneita tavaroita: klobuki, kilvoituskahleet ja risti. Valitettavasti nykyään vain harvat kunnioittavat aktiivisesti isä Hermanin muistoa.

Autuaan isä Hermanin kanonisointi oli oikeastaan jo pitkään ollut tosiasia paikallisten asukkaiden häntä kohtaan osoittaman suuren kunnioituksen kautta. Vuonna 1939 Venäjän pakolaiskirkko Amerikassa aloitti metropoliitta Teofilus Pashkovskyn johdolla isä Hermanin kirkollisen kanonisoinnin. Se käy ilmi julkaisusta »Virallinen asiakirja numero 1», joka laadittiin piispainkokouksessa 15./28. syyskuuta 1939 New Yorkissa: »Hänen korkea-arvoisuutensa metropoliitta otti käsiteltäväksi esityslistalla olevan kysymyksen isä Hermanin kanonisoinnista. Aleuttien ja Alaskan piispa Aleksin selonteko luettiin. Asiasta käydyn keskustelun jälkeen päätettiin:

- a) hyväksyä piispa Aleksin esitys isä Hermanin kanonisoinnista;
- b) uskoa isä Hermanin elämän ja ihmetekojen tutkiminen komitealle, jonka muodostaisivat San Fransiscon piispa Tiuhon Trotski, piispa Aleksi ja piispa Leonti. Komitea saattoi kutsua harkintansa mukaan joukon maallikoita osallistumaan työhönsä. Komitean tehtävänä olisi:
- c) kirjoittaa isä Hermanin elämäkerta ja
- d) julkaista kirkon aikakausjulkaisuissa materiaalia isä Hermanista ja hänen suorittamistaan ihmeteoista.»

Samana vuonna tästä samasta asiasta keskusteltiin Sremski-Karlovtsissa koko Venäjän pakolaiskirkon johtajan, metropoliitta Anastasin puheenjohtajana. Sota ilmeisesti esti asiaa koskevat hankkeet. Arkki-mandriitti Gerasim Schmalzin mukaan piispa Aleksi keräsi paljon hyvin arvokasta tietoa isä Hermanin elämästä ja kirjoitti muistiin monia todisteita hänen ihmeellisistä tunnusteoistansa. Piispa Aleksi matkusti kuitenkin pian Neuvostoliittoon ja vei ilmeisesti koko aineiston muka-

naan. Joka tapauksessa tästä aineistosta ei ole mitään jäljellä. Sodan jälkeen 1950-luvun alussa Alaskan asukkaat tekivät uusia yrityksiä materiaalin keräämiseksi ja vaikka ilmeisesti myös tällöin kerättiin paljon aineistoa (kuten rovasti Alexander Popov toteaa), myös se on yhä julkaisematta. Kirkollisista julkaisuista saatavat tiedot ovat valitettavasti merkityksettömän vähäiset. Niiden joukossa on paljon epätarkkuuksia ja oikeaksi todistamatonta aineistoa.

Nyt jo edesmennyt Länsi-Amerikan ja San Fransiscon autuas arkkipiispa John Maksimovich ahkeroi kovasti isä Hermanin kanonisoimiseksi paikalliskirkkotasolla. Isä Hermanin palavana kunnioittajana hän siunasi vuonna 1963 San Fransiscossa autuaan isä Herman Alaskalaisen veljeskunnan säätiön, joka asetti päämääräkseen levittää hengellistä ortodoksista kirjallisuutta englanniksi ja venäjäksi ja samalla tiedottaa isä Hermanista sekä ortodokseille että toisuskoisille. Antaessaan siunauksensa tälle työlle hän kirjoitti: »Siunatkoon Jumala ortodoksisen sanan julistamista. Kristus antoi käskyn saarnata opetuslapsilleen: Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskennyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kansanne maailman loppuun asti.» Palvelkoon tämä julistus totisen ortodoksisen uskon ja kristillisen elämän vahvistumista Pohjois-Amerikassa tällä mantereella pyhyiden saavuttaneen autuaan isä Herman Alaskalaisen ja San Fransiscossa marttyyrikuoleman kärsineen aleutti Peterin avulla ja rukouksilla.»

Veljeskunta on julkaissut vuodesta 1965 lähtien englanninkielistä kahdesti kuukaudessa ilmestyvää aikakauslehteä »The Orthodox Word» (»Ortodoksinen Sana») ja vuodesta 1967 lähtien venäjänkielistä aikakauslehteä »Pravoslavny Blagovestnik» (»Ortodoksisen Ilosanomman Tuoja»). Samoin arkkipiispa Johnin siunauksella veljeskunta on kerännyt hagiografista aineistoa isä Hermanin täydellisen elämäkerran ja ihmetekojen laatimiseksi, josta osa on jo julkaistu kirkollisessa lehdistössä. Käsillä oleva teos on veljeskunnan ensimmäinen erillinen englanninkielinen julkaisu. Tässä esitetään alustavina muistiinpanoina autuaan ohjaajavanhuksen, isä Hermanin, lyhyt elämäkerta ja ensimmäinen kokoelma todistettuja ihmetekoja.

Arkkipiispa John vietti joka vuosi juhlallisesti isä Hermanin muistopäivää. Isä Hermanin kuolinpäivänä, joulukuun 13. päivänä, sekä Valamon ihmeidentekijän Sergein ja Hermanin päivänä arkkipiispa John tuli veljeskunnan kirjakauppaan pienessä piispan puvussa alttaripalvelijoin kantaessa dikiriä ja trikiriä ja toimitti panihidan isä Hermanin ikonin edessä. Sen jälkeen laulettiin isä Hermanin ylistysveisu. Sitten esipaimen nosti ikonin korkealle päänsä yläpuolelle ja kantoi sen naapurissa sijainneeseen katedraaliin, jossa kuoron laulaessa juhlatroparia hän asetti juhlaikonin Pyhän Nikolaoksen sivualttarin vasemmalla puolella olleelle analogille. Siellä uskovaiset saattoivat käydä kunnioitta-

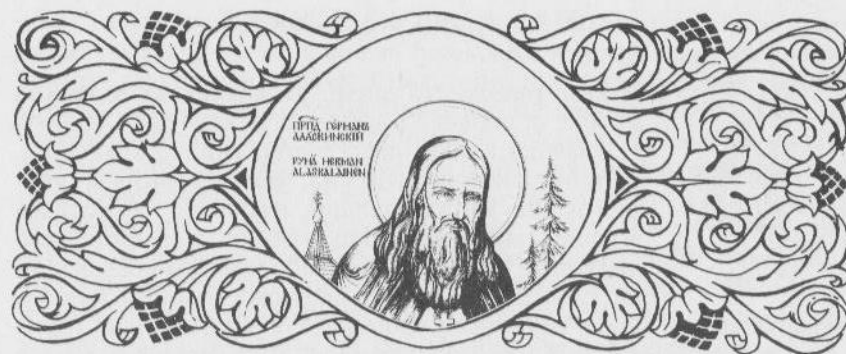
massa ikonia, jossa isä Herman oli kuvattuna kanonisoitujen pyhien tavoin sädekehä pään ympärillä.

Tämän nyt seuraavan lyhyen elämäkerran kirjoittaja Frank Alfred Golder (1877 - 1929) omisti elämänsä uuden mantereen luoteisosan tutkimukselle ja hänestä tuli tämän alueen johtava asiantuntija. Ollessaan vuonna 1914 tekemässä tutkimustyötä Venäjällä hän vieraili Valamon luostarissa, jossa hän tallensi muistiinpanoihinsa luostariversion isä Hermanin elämästä ja julkaisi sen joitakin vuosia myöhemmin Pullmanin kustantamana kirjasena Washingtonissa antaakseen sen pienenä joululahjana ystävilleen. Se on kirjoitettu silminnähävällä rakkaudella pyhää isää kohtaan. Niinpä jo ensimmäisessä englanniksi kirjoitetussa elämäkerrassa isä Hermanista käytetään nimitystä »Alaskan pyhä».

Tähän hetkeen saakka tämä elämäkerta on ollut bibliografinen harvinaisuus, mutta nyt, kun siitä on tehty kirja (viitteineen ja amerikkalaisten julkaisijoitten tekemin pienin muutoksin) se tavoittaa, jos Jumala suo, monia ortodokseja, jotka luettuaan sen ja todettuaan isä Hermanin - amerikkalaisten ortodoksien suojelijan - suuren pyhyiden, kiittävät Jumalaa, joka on ihmeellisesti kirkastettu pyhissään.

Arkkipiispa John Maksimovich (1896–1966).

I. ISÄ HERMANIN ELÄMÄ

Kirjoittajan alkusanat

einäkuussa 1914 vietin kaksi ihanaa viikkoa Valamon luostarissa, joka sijaitsi kauniilla Valamon saarella Laatokalla. Siellä ollessani ystävälliset munkit kertoivat minulle isä Hermanista ja perehdyttivät minut hänestä kertovaan painettuun ja käsikirjoitusaineistoon. Niiden pohjalta olen kirjoittanut tämän pienen kirjan. Tämä ei ole isä Hermanin elämää käsittelevä kriittinen tutkimus, vaan luostariversio. Siinä suhteessa se ei poikkea muitten pyhien elämäkertoista. Olen iloinen voidessani todistaa julkisesti luostarin yksinkertaisesta, mutta varauksettomasta vieraanvaraisuudesta, igumenin pyhydestä, veljien ystävällisyydestä, jumalanpalvelusten kauneudesta ja musiikin sulaisuudesta. Arvostan syvästi kaikkia heidän suosionosoituksiaan ja etenkin voimassa olevaa kutsua liittyä yhteisön jäseneksi.

F.A. Golder

1. VALAMON MUNKKI

laskaan matkustava turisti, joka poikkeaa Kodiakiin kesällä, ei unohda koskaan saaren kauneutta, idyllistä P. Paavalin kylää, sinistä merta, vihreitä kukkuloita, nurmirinteitä, kukkalaaksoja, solisevia puroja ja keltajuovasirkun valittavaa laulua. Kodiak on muistamisen arvoinen paikka muistakin syistä: se on historiallisesti merkittävä ja pyhä paikka. Tälle saarelle nousivat maihin Luoteis-Amerikan ensimmäiset kristilliset lähetys-

saarnaajat ja Tyynen Valtameren puoleisen Pohjois-Amerikan rannikon ensimmäinen kristillinen kirkko rakennettiin tähän kylään. Paikan merkittävyyteen on olemassa vielä yksi syy: yli 40 vuotta eräs Jumalan mies, isä Herman, eli ja työskenteli Kodiakin ja sen naapurisaarten ihmisten parissa. Paikalliset asukkaat kunnioittavat yhä hänen muistoaan, pitivät aarteenaan hänen sanojaan, ovat ylpeitä hänen teoistaan ja palvelevat häntä pyhänä. Tämän pienen kirjan tarkoituksena on kertoa kyseisen pyhän miehen tarina sellaisena kuin sen ovat kertoneet Kodiakin alkuasukkaat sekä hänen munkkiveljensä.

Isä Herman syntyi lähellä Moskovaa vuonna 1756, mutta hänen täsmällinen syntymäpaikkansa samoin kuin hänen nimensä ennen munkiksi vihkimistä ovat tuntemattomat. Vaikuttaa siltä, että hänen vanhempansa olisivat kuuluneet kauppiassäätyyn ja että he olisivat kouluttaneet Hermania sen verran, että hän pystyi lukemaan Uutta Testamenttia ja pyhien elämäkertoja. 16-vuotiaana hän meni asumaan pieneen, lähellä Pietaria olleeseen, ns. Sergein erakkolaan¹, jossa hän saattoi kilvoitella häiriöittä. Siellä ollessaan hänellä oli aihetta uskoa, että Pyhä Neitsyt oli ottanut hänet erityisen huolenpidon alaiseksi. Hänelle ilmestyi haavauma leuan alle aiheuttaen suuria tuskia ja jäytäen hitaasti hänen voimiaan. Murheellisena hän valvoi koko yön rukoillen ja itkien Jumalan Äidin ikonin edessä. Aamun valjetessa hän pyyhki ikonia pyyhkeellä, jonka hän sitten asetti haavan päälle. Sitten hän vaipui uupuneena lattialle. Unessa Herman näki Neitsyen seisovan lähellä ja tunsi tämän koskettavan hänen turvonneita kasvojaan. Herman heräsi hätkähtäen ja tunsi voivansa hyvin. Haava oli umpeutunut ja vain pieni arpi jäi muistuttamaan häntä tuosta ihmeellisestä parantumisesta.

Elettyään tässä yksinäisessä paikassa viisi tai kuusi vuotta hän meni Valamon luostariin. Luostari sijaitsi tuolloin Laatokalla Valamon saarella. Valamon eristäytynyt sijainti ihastutti isä Hermania; saari oli kahdeksan kuukautta vuodesta jään ympäröimä ja muina aikoina

sinne pääseminen oli vaivalloista. Luostari sijaitsi kaukana maailman viettelyksistä ja se oli kuuluisa hurskaasta kilvoituselämästään. Isä Herman saavutti miellyttävällä luonteellaan ja ystävällisillä tavoillaan toisten munkkien suosion siinä määrin, että munkit yhä nykyäänkin sanovat hänen olleen pyhimmän ihmisen, joka on koskaan elänyt heidän keskuudessaan. Tässä yhteydessä he viittaavat Hermanovaan, Hermanin mukaan nimitettyyn peltoon, jossa tällä oli tapana käyskennellä ja rukoilla useita päiviä yhteen menoon, kunnes toisten veljien oli pakko hakea hänet pois. Munkit kertovat hänen hengen palostaan, ystävällisyydestään ja suloisesta enkelinäänestään hänen laulaessaan tenoria kuorossa. Isä Hermanilla oli runoilijan sielu ja luostarissa sitä ympäröivine luontoineen oli paljon sellaista, mikä puhutteli hänen kauneudentajuaan: kukkaniityt, varjoiset metsät, villilinnut, lumen peittämät puut, jäätynyt järvi, ujeltava tuuli ja riehuva myrsky. Eräs isä Hermanin kuuliaisuustehtävistä oli pyytää kaloja, joista voitiin valmistaa ruokaa nälkäisille pyhiinvaeltajajoukoille. Tällöin isä Hermanilla oli tapana työnnettyään veneensä vesille ja heitettyään verkot veteen jäädä istumaan veneeseen ja mietiskelemään täydellisessä hiljaisuudessa katsellen rakastamansa Valamon valkeita muureja, vihreätä metsää, kultaisia kupoleja, sinistä taivasta, maalauksellisia kappeleita, smaragdinvihreitä saaria, pyhiä alttareita ja tornimaisia rantakallioita. Matkan päästä hän katseli liehuvin saattolipuin ja tuikkivin kynttilöin kulkevia pyhiinvaeltajajoukkoja, kuunteli kaunista musiikkia ja kellojen soittoa niiden kulkeutuessa hänen korviinsa leudon tuulen kannattamina yli hopeisen järven. Kalastajalle oli Valamo kultainen Jerusalem!

*Oi Herran valitsema paikka!
Valamo saari ihmeinen!*

Mutta ympäristöään enemmän isä Herman rakasti munkkiveljiään, heidän vaatimattomuuttaan, nöyryyttään, vilpittömyyttään ja lapsenmielisyyttään. He eivät tuhlanneet aikaansa skolastisiin väittelyihin eivätkä kirjallisiin töihin, vaan uurastivat pelloilla ja työskentelivät verstaissa, ruokkivat nälkäisiä ja rukoilivat kuolevien kanssa. Vuosia myöhemmin kärsiessään Baranovin vainoista ja hänen kätyriensä pilkasta isä Herman palasi mielellään ajatuksissaan nuoruuteensa, Valamoon ja luostariveljiensä luo. Vuonna 1795 hän kirjoitti kirjeessään Valamon luostarin igumenille: »Eivät Siperian pelottavat seudut voi tuhota, eivät synkät metsät voi piilottaa, eivät valtavat joet voi pyyhkiä pois, eikä myrskyinen valtameri voi sammuttaa sitä lämmintä mieltymystä, jota tunnen Valamoa kohtaan. Suljen usein silmäni ja näen teidät vetten toisella puolen.»

¹) Tässä kohtaa käännös poikkeaa alkuperäisteoksesta, jonka mukaan skiitta olisi ollut Troitse-Sergievon luostariin kuuluva ja olisi sijainnut Suomenlahden rannalla.

2. AMERIKAN LÄHETYS

un Pyhä Synodi päätti vuonna 1793 perustaa Kodiakin lähetyskeskuksen ja kutsui vapaaehtoisia lähtemään Amerikkaan saarnatakseen evankeliumia aleuteille, isä Herman tarjoutui ensimmäisten joukossa matkustamaan ja ensimmäisten joukossa hänet tehtävään hyväksyttiin. Kyseessä ei ollut mikään tavallinen yritys, vaan ensimmäinen kerta, kun Venäjältä lähetettiin ihmisiä lähetystyöhön merten taa. Miehet, jotka valittiin, olivat parhaita, mitä luostari pystyi tarjoamaan. He olivat täynnä apostolien henkeä ja innokkaita antamaan henkensä edistääkseen Jumalan valtakunnan tuloa. Heitä oli kahdeksan: johtajana oli arkkimandriitta Joasaf, muita olivat munkit Juvenali, Makari, Afanasi, Joasaf ja Herman sekä diakonit Stepan ja Nektari. Nämä miehet olivat yksinkertaisia talonpoikia ja kalastajia, joilla oli vaatimatonta sivistystasoa ja rajoittunut maailmankuva, mutta he olivat innokkaita uskossa ja palavia rukouksissaan.² He eivät olleet koskaan olleet kaukana kotikylästään ja syrjäisistä luostareistaan, ja niinpä matka uudelle työkentälle oli tärkeä tapaus heidän elämässään. He lähtivät Moskovasta tammikuun 22. päivänä 1794 ja matkustivat vaihteittain Siperian halki Ohotskiin, jossa he astuivat Kodiakiin purjehtivaan laivaan. Määränpäähänsä he saapuivat syyskuun 24. päivänä samana vuonna.

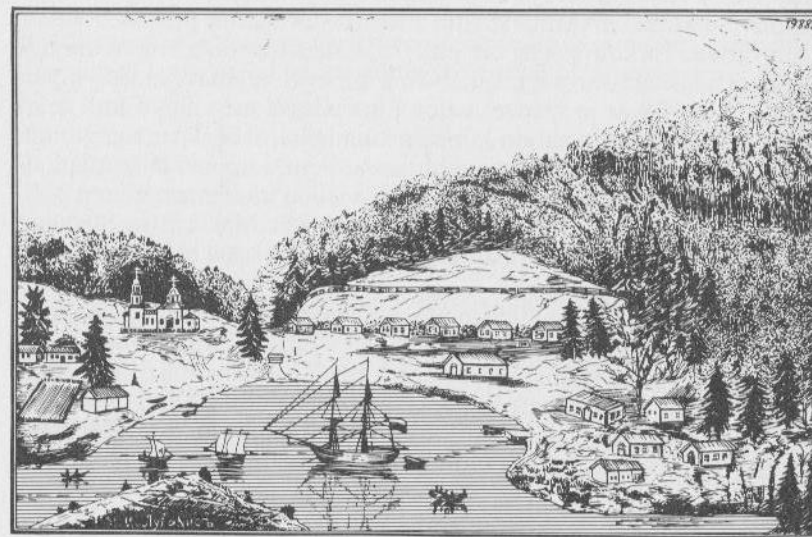
Heti heidän saavuttuaan rantaan ryhmän johtaja kutsui heidät koolle eräälle kummulle keskustelemaan työsuunnitelmista. On mieltä kiehtovaa lukea tästä ensimmäisestä Luoteis-Amerikassa pidetystä uskonnollisesta kokouksesta ja havaita, millä innolla veljet kilpailivat keskenään vaikeimmista ja samalla vaarallisimmista tehtävistä. Kerrotaan, että eräs munkeista näki rannalla kävellessään tyhjän veneen. Hän astui siihen, kohotti kätensä taivasta kohden ja rukoili, että Jumala johdattaisi hänet paikkaan, jossa häntä eniten tarvitaan. Samassa nousi tuuli, joka ohjasi aluksen Nuchekiin. Siellä munkki ryhtyi saarnaamaan pakoille pelastusta.

Ensimmäinen talvi Alaskassa oli kiireistä aikaa isä Hermanille ja muille lähetysaarnajille. He kulkivat kylästä kylään kertomassa ihmi-

²) Tieto ei ole tässä kohdin aivan oikea. Munkkidiaconi Stepan, entinen upseeri, ja pappismunkki Juvenali, entinen kaivosinsinööri, eivät olleet alhaista syntyperää, kuten kirjoittaja päättelee. Arkkimandriitta Joasaf (maallikkonimeltään Ivan Iljitš Bolotoff) oli papin poika Kašenskin seutuvilta. Hän oli saanut koulutuksensa Tverin ja Jaroslavl'n seminaareissa. Päätettyään opintonsa hän opetti neljä vuotta Uglitšin teologisessa koulussa ja meni vuonna 1784 luostariin. Vuonna 1793 hänet nimitettiin Kodiakin lähetyskeskuksen johtajaksi Filokalian ensimmäisen venäläisen laitoksen asiantuntijana toimineen igumeni Nasarin suosituksesta. Huhtikuun 10. päivänä 1805 Joasaf vihittiin piispaksi. Hän kirjoitti Kodiakin saaren elämää kuvaavan laajan ja systemaattisen teoksen, joka julkaistiin vuonna 1805.

Valamon munkkien lähetysretkikunta saapuu Kodiakin saarelle.

Näkymä Kodiakin saarelta.

sille Vapahtajasta. Toukokuun 19. päivänä 1795 arkkimandriitta Joasaf kirjoitti: »Kiitetty olkoon Herra! Olemme kastaneet yli 7 000 amerikkalaista ja olemme toimittaneet yli 2 000 avioliittoon vihkimistä . . . Me rakastamme heitä ja he rakastavat meitä; he ovat hyviä ihmisiä, mutta köyhiä. He ovat siinä määrin halukkaita ottamaan kasteen vastaan, että he ovat tuhonneet ja polttaneet epäjumalain palvontaan käyttämiensä esineet. Pelkäsimme, että he olisivat alastomia, mutta Jumalan kiitos, he eivät ole kokonaan vailla säädyllisyyttä . . . heidän linnunnahkapaitansa laskeutuvat tarpeeksi alas edestä.» Vuonna 1795 pappismunkki Juvenali kasto 700 Nuchekin alkuasukasta sekä kaikki Cookin salmen asukkaat. Seuraavana kesänä hän meni mantereelle ja kehotti vakavasti kaikkia Iliamna-järven ympärillä asuvia ihmisiä luopumaan moniavioisuudesta ja pakanallisista tavoistaan sekä aloittamaan kristillisen elämän. Monet ottivat vaarin hänen sanoistaan ja vastaanottivat kasteen. Toiset taas yrittivät noitiensa johdolla surmata hänet. Kun hän lähti heidän kylästään, he asettuivat väijyksiin ja tappoivat hänet. Mutta kun murhaajat lähtivät palaamaan koteihinsa, pappismunkki Juvenali nousi kuolleista ja seurasi heitä. Uudemman kerran he ampuivat nuolensa hänen verta vuotavaan vartaloonsa ja jälleen hän alkoi seura-ta heitä. Näin tapahtui useita kertoja. Epätoivoissaan he hakkasivat hänen ruumiinsa pieniksi palasiksi ja pakenivat, mutta kun he katsoivat taakseen, näkivät he savupylvään nousevan silvotusta ruumiista kohti taivasta.

Työ, joka oli alkanut niin lupaavasti, herätti suurta kiinnostusta Venäjällä. Pyhä Synodi päätti laajentaa työkenttää ja lisätä työntekijämäärää. Se kutsui arkkimandriitta Joasafin Irkutskiin piispaksi vihkimistä varten. Tarkoituksena oli, että palattuaan hän olisi voinut opettaa ja vihkiä alaskalaisia papeiksi. Nämä olisivat levittäytyneet ympäri Luoteis-Amerikkaa ja vieneet valoa pimeydessä asuville. Tämä suuri ajatus, joka lupasi niin paljon Jumalan kunniaksi, ei koskaan toteutunut. Ensimmäinen Alaskassa rakennettu laiva, Fenix, upposi paluumatkaltaan Ohotskista Kodiakiin vuonna 1799 vieden mukanaan meren pohjaan kaikki laivalla olleet: piispa Joasafin, isät Makarin ja Stepanin sekä muut mukana olleet. Tästä suuresta menetyksestä ei lähetys toipunut täysin koskaan.³

Amerikassa oli vielä neljä lähetysaarnajaa. Isä Hermanin johdolla he olisivat voineet jatkaa työtään, elleivät Venäjän Amerikan kauppakompanian upseerit olisi vastustaneet heitä niin ankarasti. Kyseessä oli vanha kiista lähetysaarnajien ja upseerien välillä. Papit nuhtelivat Baranovia ja hänen apulaisiaan hillittömästi elämästä ja saarelaisten raa'asta kohtelusta. Myöhemmin papit tekivät asiasta ilmiannon

Pyhälle Synodille. Baranov ei unohtanut eikä antanut anteeksi tuota loukkausta ja vannoi kostavansa ilmiantajille. Heti kun Baranov kuuli, että piispa oli kuollut, hän päästi valloilleen vihansa isä Hermania ja tämän työtovereita kohtaan. Hän oli hyvin voimakas, karkea ja julma. Tuohon aikaan metsästäjillä olikin tapana sanoa: »Jumala on taivaassa, tsaari Venäjällä ja Baranov Amerikassa. Kumartakaamme siis Baranovia.» Hän ajoi munkit erilleen alkuasukkaista ja kohteli alkuasukkaita julmasti, jos he menivät munkkien lähelle. Raahaamalla erään alkuasukkaan kirkkoon ja uhkaamalla hirttää hänet kirkontorniin, Baranov sai haltuunsa kirkon avaimet ja piti kirkon ovea lukittuna siitä lähtien. Hän oli päättänyt ajaa lähetysaarnajat saarelta pois silmistään. Samaan aikaan hänen pääkaupungissa olleet ystävänsä olivat kyllin vaikutusvaltaisia vastustaakseen miesparkojen anomuksia palata Venäjälle. He olivat satimessa paholaisen, Baranovin ja syvän Tyynen valtameren välissä. Nämä vastoinkäymiset ja uhkailut mursivat isä Hermanin työtovereiden itsenäisen hengen: he menettivät itseluottamuksensa ja ihmisten kunnioituksen. Monien anomusten jälkeen isä Nektari sai luvan lähteä Siperiaan vuonna 1806. Isä Afanasi, joka oli heikko ruumiiltaan ja hengeltään, vetäytyi Afognakiin. Veli Joasaf lankesi moraalityttöön elämään ja vietti säälittävän loppuelämänsä P. Paavalin kylässä. Isä Herman pysyi horjumattomana uskossa. Koettelemukset ja ahdistukset vain vahvistivat häntä, eikä isä Herman olisi voinut hylätä väikeensä missään olosuhteissa eikä sallia heidän luisua takaisin paholaisen pauloihin. Ymmärtäen kuitenkin, että Jumalan asiaa voitiin edistää nopeammin kaukana Baranovista ja hänen saatanallisesta joukostaan, isä Herman vetäytyi heidän luotaan ja perusti lähetysaseman Jelovyin asumattomalle saarelle (Kuusisaari). Hän antoi sille nimen Uusi Valamo Laatokalla sijainneen pyhän saaren muistoksi.

3. KUUSISAARI

uden Valamon pieni saari sijaitsee vain muutaman kilometrin päässä Kodiakista. Sinne isä Herman rakensi itselleen keljan, kappelin ja orpokodin paikallisille lapsille. Jonkin ajan kuluttua joukko aleuttiperheitä asettui asumaan saarelle. He asuivat kuitenkin loitolla isä Hermanista, joka tahtoi elää erakkoelämää. Eräs mies kysyi häneltä kerran: »Isä Herman, oletteko metsässä yksin? Ettekö tunne itseänne koskaan yksinäiseksi?» Tämä vastasi: »Ei, en ole yksin. Jumala on siellä aivan kuten Hän on kaikkialla. Hänen enkelinsä ovat siellä. Voiko sellaisessa seurassa

³ Amerikan ortodoksisen lähetyshistorian pääpiirteet (ven.), Valamon luostari, Sankt-Petersburg 1894.

olla yksinäinen? Eikö ole parempi olla heidän seurassaan kuin ihmisten kanssa?»

Eräs matkailija, joka tapasi isä Hermanin vuonna 1819 kuvaili häntä keskikokoiseksi ja hentorakenteiseksi. Hänen kasvonsa olivat kalpeat ja ystävälliset ja hänen vaaleansiniset silmänsä herättivät luottamusta ja ilmaisivat myötätuntoa. Hänen miellyttävä ja ystävällinen äänensä veti puoleensa ihmisiä, etenkin lapsia. Hän oli sitonut vartalonsa ympäri 15 paunan painoisen ketjun, hänen paitanaan oli hirven vuota, hänen sandaalinsa parkitsevatonta nahkaa, aika ajoin hän kulki paljain jaloin, ja päällimmäisenä hänellä oli paikattu munkin viitta. Näin niukasti pukeutuneena hän kulki yli kukkuloiden ja laaksojen, läpi lumen ja vesisateen, kuumuudessa ja kylmässä, minne tahansa velvollisuus häntä kutsuikin. Hylkeennahalla päällystetty penkki oli hänen vuoteenaan, kaksi tiiliskiveä tyynynään ja lauta peitteenään. Hänen henkilökohtaiset tapansa olivat yksinkertaiset: hän söi säästeliäästi, nukkui vähän, rukoili kauan ja työskenteli ututterasti. Hän oli suvaitsevainen toisten heikkouksille eikä vaatinut heitä viettämään samanlaista askeettista elämää kuin hän itse vietti. Hän oli ystävällinen villieläimille: linnut ja oravat olivat hänen seuralaisinaan ja villi karhu söi hänen kädestään.

Jos hän viettikin yksinäistä elämää, hän ei tehnyt sitä paetakseen maailman murheita, vaan aina kun hänen läsnäolonsa saattoi palvella hyödyllisiä tarkoituksia, hän tuli avuksi. Hänen suuri päämääränsä elämässä oli auttaa ja tukea aleutteja, joita hän piti yksinkertaisesti turvaa ja opastusta tarvitsevinä lapsina. Hän oli heidän puolestapuhujansa komppanian upseereita vastaan. Hän kirjoitti Janovskille: »Minä, näiden ihmispolojen alhaisin palvelija, pyydän kyynelsilmin seuraavaa suosionosoitusta: olkaa meidän isämme ja suojelijamme. Minulla ei ole hienoja puheita puhuttavana, mutta sydämeni pohjasta rukoilen Teitä pyyhkimään kyynleet puolustuskyvyttömiä orpojen silmistä, huojentamaan alaspainetun kansan kärsimyksiä ja osoittamaan heille, mitä tarkoittaa olla armelias.»

Isä Herman oli alkuasukkaitten hoitaja sekä kirjaimellisesti että kuvaannollisesti. Kun Kodiakilla puhkesi epidemia, joka vei hautaan kymmeniä ihmisiä, hän ei jättänyt kylää kertaakaan, vaan kulki talosta taloon hoitaen sairaita, lohduttaen ahdistuksessa olevia ja rukoillen kuolevien kanssa. Ei ole ihme, että alkuasukkaat rakastivat häntä ja tulivat kaukaa kuullakseen hänen kertovan Kristuksesta ja siitä, miten Hän rakastaa heitä. Isä Herman ruokki nälkäisiä, rohkaisi huolestuneita, käänsi kiistat yksimielisyydeksi ja kaikki, jotka tulivat hänen luokseen lannistuneina, hän lähetti pois Jumalan rauha sydämessä. Hän antoi orpolapsille kodin, hän opetti heitä lukemaan ja kirjoittamaan ja harjoitutti heitä tekemään hyödyllistä ja kunniallista työtä. Päivittäisen ruokansa hän hankki itselleen omilla ponnistuksillaan ja oppilaitensa avulla. He istuttivat puutarhoja, pyydystivät kaloja, poimivat

villinä kasvavia metsämarjoja ja kuivasivat sieniä. Hänen vaikutuksensa ihmisiin oli merkittävä. Eräänä sunnuntaiaamuna hän kertoi alkuasukkaille, että Jeesus antoi henkensä pelastaakseen ihmissuvun ja että jokaisen ihmisen velvollisuus oli auttaa ihmiskuntaa. Kun hän oli lopettanut puheensa, muuan nuori nainen, Sofia Vlasova, nousi ja halusi antaa itsensä Jumalan palvelemiseen. Hyvä isä näki tässä uhrauksessa Jumalan viittauksen, sillä juuri silloin hän tarvitsi avukseen naista huolehtimaan pienistä lapsista. Niinpä hän teki Sofiasta orpokotinsa ylihoitajan.

Aleutit eivät olleet ainoita ihmisiä, joiden puolesta isä Herman työskenteli. Hän toimi samanlaisella innolla valkoihoisten hyväksi ja hänen ponnistelujensa tuloksena monet ihmiset luopuivat syntisestä elämäntavastaan ja alkoivat seurata Vapahtajan opetuksia. Eräs hänen vaikutuksestaan kääntymyksen tehneistä henkilöistä oli Janovski, Baranovin seuraaja, joka Kodiakiin saavuttuaan kerskaili epäuskostaan ja puhui halveksivasti kristinuskosta. Hän kuuli hartaasta munkista ja kutsui hänet Kodiakiin. Siellä nämä kaksi miestä keskustelivat uskosta, kuolematonmuudesta ja pelastuksesta yön toisensa jälkeen. Munkin yksinkertaiset sanat ja vahva usko painuivat syvälle laivastoupseerin sydämeen ja vuosia myöhemmin hän sekä hänen poikansa ja tyttärensä luopuivat kaikesta omaisuudestaan ja menivät luostariin. Toinen Hermanin avulla ortodoksiseen kirkkoon liittynyt henkilö oli oppinut saksalainen merikapteeni, joka oli kauppakomppanian palveluksessa. Hän houkutteli isä Hermanin uskonnolliseen väittelyyn kanssaan, ja ennen kuin se oli lopussa, kapteeni myönsi erehdyksensä, luopui Lutherin harhaopista ja pyysi, että hänet otettaisiin ortodoksisen kirkon jäseneksi.

Eräänä päivänä venäläisen sotalaivan kapteeni ja upseerit kutsuivat isä Hermanin alukselle ruokailemaan kanssaan. Keskustelun aikana isä Herman asetti heille seuraavan kysymyksen: »Mitä te, hyvät herrat, rakastatte eniten ja mitä eniten toivotte itsellenne tullaksenne onnellisiksi?» Eräs miehistä sanoi haluavansa omaisuutta, toinen kunniaa, kolmas kaunista vaimoa, neljäs hienon aluksen päällikkyyttä. Muut läsnäolleet puhuivat samalla tavoin. Isä Herman sanoi: »Eikö olekin totta, että kaikista teidän toiveistanne voidaan yhteenvetona sanoa, että jokainen teistä kaipaa sitä, mitä hän pitää eniten rakastamisen arvoisena?» Tähän väitteeseen kaikki yhtyivät. Hän jatkoi: »Jos tämä on totta, niin mikä voisi olla parempaa, korkeampaa, jalompaa ja rakastettavampaa kuin Herra Jeesus Kristus, taivaan ja maan Luoja, kaikkien elävien olentojen alkuunpanija, Hän, joka huolehtii kaikesta, joka rakastaa kaikkia ja joka on rakkauden ruumiillistuma? Eikö meidän pitäisi ennen kaikkea muuta rakastaa Jumalaa, etsiä Häntä ja kaivata Häntä?» Upseerit olivat aivan hämillään ja vastasivat, että se, mitä hän sanoi, oli totta ja itsestään selvää. Sitten hän kysyi heiltä, rakastivatko he Jumalaa. »Totta kai», he sanoivat, »me rakastamme

Jumalaa. Kuinka kukaan voisi olla rakastamatta Häntä?» Kuullessaan nämä sanat vanhus painoi päänsä alas ja sanoi: »Minä, kurja syntinen, olen yrittänyt rakastaa Jumalaa 40 vuotta, mutta en voi sanoa rakastavani Häntä kuten minun pitäisi rakastaa. Jumalan rakastaminen tarkoittaa sitä, että ajattelee Häntä aina, palvelee Häntä yöt ja päivät, ja toimii Hänen tahtonsa mukaisesti. Rakastatteko te, hyvät herrat, Jumalaa tällä tavalla, rukouletteko Häntä usein, toimitteko aina Hänen tahtonsa mukaisesti?» Häveten miehet tunnustivat vajavaisuutensa. »Sen vuoksi sallikaa minun pyytää teitä, ystäväni, että tästä päivästä, tästä hetkestä, tästä minuutista lähtien rakastatte Jumalaa enemmän kuin mitään muuta.» Upseerit ihmettelivät hänen sanojaan ja muistivat ne kauan.

Aina kun kauppakomppanian työmiehet joutuivat vaikeuksiin upseeriensa kanssa, he pyysivät isä Hermania puhumaan heidän puolestaan. Vanhana, voimattomana ja sokeanakin hän oli aina valmis ryhtymään näihin armeliaisuustoimiin. Eräänä päivänä puolustaessaan Kodiakissa erästä metsästäjää hän yritti osoittaa upseerille kristityn velvollisuuden olla laupias ja anteeksiantavainen, mutta sillä ei ollut vaikutusta. Miehen kovasydämyys liikkui vanhuksen kyyneliin ja hän huudahti: »Voi häntä, joka ei ole armahtavainen, sillä häntä kohtaan ei armoa osoiteta!» Virkamiehen vaimo, joka seisoi miehensä rinnalla, vastasi sanoen terävästi: »Isä Herman, me osoitamme armeliaisuutta ja harjoitamme hyväntekeväisyyttä neljästi vuodessa.» »Se, mitä annatte köyhille, kuuluu Jumalalle eikä teille. Tulee aika, jolloin myös te olette vaikeuksissa ja tarpeessa, ja silloin te olette tunteva, mitä armahtavaisuus tarkoittaa.» Virkamiehen puoleen kääntyen isä Herman lisäsi: »Tästä hetkestä kahden vuoden kuluttua sinut siirretään vähemmän miellyttävään paikkaan ja silloin sinä olet ajatteleva minun sanojani.» Tapahtui niin kuin hän sanoi: kaksi vuotta myöhemmin virkamies vietiin kahleissa Sitkaan.

Koska isä Herman oli niin suorasukainen tuomitessaan kaikkea, mikä oli raakaa ja jumalatonta, eräät ihmiset rupesivat vihaamaan häntä ja yrittivät vahingoittaa häntä. Eräänä yönä joukko komppanian miehiä tunkeutui hänen keljaansa etsimään turkiksia ja rahaa, jotka hän, kuten he väittivät, oli ottanut aleuteilta. He tutkivat tarkoin hänen majansa katosta lattiaan löytämättä mitään arvokasta. Tämä suututti heitä ja eräs mies otti kirveen alkaen repiä rikki lattiaa toivoen löytävänsä jotakin, minkä perusteella isä Hermania voitaisiin syyttää rikoksesta. Isä Herman katsoi heitä murheellisena ja sanoi: »Ystäväni, olet kohottanut kirveesi pahoin aikein; sinä kuolet kirveeseen.» Vain muutama kuukausi sen jälkeen kyseinen mies lähetettiin muitten kanssa Cookin salmelle kukistamaan alkuasukkaitten kansannousua ja eräänä yönä vihamielinen alkuasukas hiipi varkein leiriin, nosti maasta kirveen ja tappoi hänet sillä.

Vuonna 1834 paroni Ferdinand Wrangell, ollessaan keisarillisen laivaston kapteenina, saapui Kodiakiin ja meni ennalta ilmoittamatta

keskustelemaan vanhuksen kanssa, joka oli silloin 78-vuotias ja sokea. Siitä huolimatta isä Herman tiesi kuka hänen vieraansa oli ja tervehti häntä arvonimellä »amiraali». Kapteeni Wrangell yritti korjata häntä, mutta vanhus kertoi hänelle, että sinä ja sinä päivänä hänet oli nimitetty amiraaliksi, mikä myöhemmin myös osoittautui todeksi.

4. ALASKAN PYHÄ

un isä Herman saapui ensi kertaa Uuteen Valamoon, paho-lainen yritti liittolaisineen saada hänet pauloihinsa. He ilmestyivät hänelle ihmishahmoisina kiusaamaan häntä ja villipetojen hahmoissa pelotellakseen häntä. He eivät saaneet aikaan kuitenkaan mitään pahaa, sillä kutsumalla pyhiä apuun, isä Herman ajoi heidät pois. Hän oli aina vartiossa heidän salajuoniaan vastaan, eikä hän sallinut kenenkään ryhtyä keskusteluun kanssaan tai astua kelaansa tekemättä ensin ristinmerkkiä.

län ja pyhyiden lisääntyessä isä Herman sai nähdä enkeleitä, hänelle annettiin valta hallita luonnonvoimia ja hänelle suotiin profetoimisen armolahja. Tiettyinä pyhinä öinä⁴ hän näki meren rannalla enkelien ilmestyvän ja upottavan ristin veteen. Tätä pyhää vettä hän antoi sairaille ja rannoille, ja he paranivat. Kun tulva uhkasi peittää Uuden Valamon, isä Herman rajoitti sen voiman asettamalla Pyhän Neitsyen ikonin rannalle ja kieltämällä aaltoja etenemästä sen yläpuolelle.

Toisen kerran hän pelasti kansansa metsäpalolta rajaamalla alueen, jota edemmäs liekit eivät saaneet levitä. Vuotta aikaisemmin kuin Kodiakissa oli yleisesti tiedossa, että Moskovan metropoliitti oli kuollut, Herman ilmoitti, että niin oli tapahtunut. Herman ennusti, että tulee epidemia, joka tappaa suuren osan alkuperäisväestöstä, ja että ne, jotka jäisivät henkiin, kerääntyisivät muutamaa harvaan kylään. Kaksi-kolme vuotta ennen kuolemaansa hän kertoi erälle komppanian edustajalle, että ei kestäisi kauankaan, ennen kuin Alaskalle nimitettäisiin piispa. Nämä profetiat ovat jo toteutuneet, loput toteutuvat Jumalan parhaaksi katsomana hetkenä.

Kun isä Herman ymmärsi, että hänen päivänsä maan päällä olivat luetut ja että oli aika liittyä pyhien joukkoon, hän kutsui luokseen

⁴) Herran kasteen juhla, tammikuun 6. päivänä, pyhä kirkko siunaa veden, jota sitten uskovaiset voivat käyttää ympäri vuoden. Vuoden 1825 jälkeen Alaskassa ei ollut pappia, joka olisi voinut suorittaa kyseisen siunauksen. Gerasim kertoi, että hän oli nähnyt enkelin siunaavan isä Hermanille merenlahden vedet.

Sofia Vlasovan, tytöt ja Gerasimin, apulaisensa. Hän pyysi Sofiaa viettämään elämänsä loppuajat saarella. Kun Sofia kuolisi, hänet olisi haudattava Hermanin jalkojen juureen. Tyttöjä Herman kehotti menemään naimisiin ja saman neuvon hän antoi Gerasimille, jota hän pyysi perustamaan kotinsa Uuteen Valamoon. Hän jatkoi edelleen: »Kun kuolen, älkää lähettäkö ketään noutamaan pappia, sillä hän ei saavu koskaan! Älkää peskö ruumistani. Pankaa se laudalle, asettakaa käteni rinnalleni, pukekaa päälleni mantia, peittäkää kasvoni sen liepeillä ja pääni klobukilla. Jos joku tahtoo jättää jäähyväiset, suudelkoon ristiäni. Älkää näyttäkö kasvojani kenellekään!» Muutama päivä keskustelun jälkeen isä Herman kutsui Gerasimin sytyttämään kynttilät ja lukemaan Apostolien teoista. Gerasimin lukiessa isävanhuksen kasvot kirkastuivat taivaallisella kirkkaudella ja hänen kuultiin sanovan: »Kunnia olkoon Sinulle, Herra!» Sen jälkeen isä Herman käski Gerasimia panemaan pyhän kirjan syrjään, sillä Jumala oli lahjoittanut hänelle vielä viikon elinaikaa. Viikon loppuessa hän kutsui Gerasimin jälleen luokseen, pyysi häntä sytyttämään kynttilät ja lukemaan Apostolien teoista. Kesken lukemisen Gerasim havaitsi, että kelja oli täynnä valoa ja että sädekehä väikkyi pyhän isän pään ympärillä. Siitä Gerasim tiesi, että isä Herman oli pyhä, ja että hän oli liittynyt taivaalliseen kuoroon.

Isä Hermanin kuolinyönä Afognak-saaren kansa näki valopylvään leijaillevan Uuden Valamon yllä. Nähdessään tämän ihmeellisen näyn ihmiset lankesivat polvilleen huutaen: »Pyhä miehemme on lähtenyt keskuudestamme.» Toisessa kylässä kansa huomasi samana yönä ihmishahmoisen ilmestyksen kohonneen korkealle Uudesta Valamosta taivasta kohden.

Gerasim ja tytöt pelästyivät siitä, mitä olivat nähneet ja lähettivät heti sanansaattajan matkaan kohti Kodiakia kertomaan, mitä oli tapahtunut. Kauppakomppanian upseeri lähetti takaisin sanan, että ruumista ei saa haudata, ennen kuin hän saapuu yhdessä papin ja arkun kanssa. Mutta ennenkuin hän saattoi lähteä, nousi ennennäkemätön myrsky, eikä kukaan uskaltanut lähteä merelle kokonaiseen kuukauteen. Koko tuon ajan pyhän miehen ruumis lepäsi keljassa turmeltumatta. Nähdessään myrskyssä Jumalan viittauksen ja muistaen isä Hermanin viimeiset sanat, Gerasim ja tytöt hautasivat isän tämän toiveitten mukaisesti. Tuuli lakkasi heti puhaltamasta, meri tyyntyi ja aurinko ilmestyi näkyviin.

Vuonna 1842 laiva, jolla piispa Innokenti matkusti Kamtshatkasta Alaskaan, joutui ankaraan myrskyyn, joka uhkasi ajaa sen haaksirikoon. Hyvä piispa rukoili apua pyhiltä ja hurskasta isä Hermania muistaen sanoi itsekseen: »Jos olet ollut Jumalalle otollinen, isä Herman, niin muuta tuulen suunta.» Myrsky muuttui heti vienoksi tuuleksi ja laiva oli pian turvassa P. Paavalin satamassa. Kiitollisena pelastumisesta piispa toimitti panihidan isä Hermanin haudalla.

Kun 30 vuotta oli kulunut pyhän isän kuolemisen, Kodiakin pappi

kävi hänen leposijallaan ja havaitsi, että ruoho haudalla oli ikivihreää kesät talvet ja että hautaristi oli yhtä uusi ja turmeltumaton kuin päivänä, jona se pystytettiin.

Kodiakin alkuasukkaat kertovat mielellään isä Hermanista, Alaskan pyhästä, joka on heille hyvin läheinen ja rakas. Hän ei jättänyt jälkeensä hienoja lähetyksiasemia eikä huomattavia oppilaitoksia kertomaan saavutuksistaan, vaan juurrutti kristinuskon aleuttien sydämiin -ja se on säilyvä niin kauan kuin yksikin aleutti elää. Valamon luostarin seinällä riippuu kuva Uudesta Valamosta ja muotokuva isä Hermanista. Kun munkit kulkevat sen ohitse, he tekevät ristinmerkin ja rukoilevat, että tulisi pian aika, jolloin hänen luunsa lepäisivät luostarin pyhässä maaperässä ja jolloin pyhä kirkko tunnustaisi hänet virallisesti pyhien joukkoon kuuluvaksi.

II. ISÄ HERMANIN IHMEET

Jumala katsoo hyväksi kirkastaa palvelijoitansa ihmeitten tekemisen ihmeellisillä lahjoilla. Mutta Jumalan pyhän tunnistamiseksi oleellisia eivät ole ihmeet, ei pyhän ihmisen ruumiin säilyminen turmeltumattomana (pyhäinjäännökset), eivätkä erikoisen huomattavat teot. Ratkaisevana tekijänä kanonisoimisessa on kansan keskuudesta nouseva kirkollinen, ortodoksinen tietoisuus, ortodoksinen »tunne» siitä, että kysymyksessä on Jumalan pyhä.

Seuraava kokoelma on ensimmäinen laatuaan ja se kertoo tunnusteista, jotka on luettu isä Hermanin taivaallisten esirukouksien ansioksi.

Pyhä Kolminaisuus.

1. APU MERELLÄ 1842

Barsukovin kirjoittamassa perusteellisessa metropoliitta Innokenti Veniaminovin elämäkerrassa jälkimmäisen tytär, Jekaterina I. Petelin, kuvailee isä Hermanin esirukouksien voimalla tapahtunutta ihmettä edeltävää tilannetta seuraavasti:

»Olimme purjehtimassa kohti Kuusisaarta viidettä päivää. Tuuli oli suotuisa. Viidettä päivää vasten yöllä kaikki laivalla olleet tunsivat voimakkaan väristyksen ja keinumisen; kaikki olivat kauhuissaan. Piispa Innokenti ja laivan kapteeni nousivat kannelle klo 23 ottaakseen selville mikä oli hätänä, mutta mitään erityistä ei ollut havaittavissa. Tuuli puhalsi kuten aikaisemminkin: suotuisana ja tasaisena. He tiedustelivat pursimieheltä ja luotsilta mitä tämä kaikki oikein tarkoitti. Nämä vastasivat suuren muutoksen olevan odotettavissa. Silloin piispa ja kapteeni ymmärsivät, että kyseessä oli maanjäristys, vaikkei se kestänyt kuin korkeintaan minuutin tai kaksi. Sen jälkeen todellakin voimakas ja kylmä vastatuuli alkoi puhalttaa: meri alkoi vaahdota ja pauhata, myrsky paiskoi ja viskoi alusta. Aalto toisensa jälkeen pauskautui hurjasti laivaa vasten kantta pitkin pursuen. Matkustajat vetäytyivät lastiruumaan ja hytteihin. Laiva ei ollut iso, mutta sillä oli 70 matkustajaa. Kaikki paikat olivat tupaten täynnä. Vain miehistö pysyi ylhäällä piispan ja kapteenin kanssa. Loput matkustajat pysyttelivät pimeässä lastiruumassa kynttilänvalossa istuen: 28 päivää ja yötä vuotava laiva ajelehti laineilla, keinuen niin kovasti, että oli mahdotonta kävellä. Niinpä ihmiset istuivat yhdessä päiväkausia ja kaikkien jalat olivat kipeät. Oli hyvin raskasta 28 päivää istumassa täydellisessä pimeydessä lähes täysin ilman ruokaa ja juomaa... Ei ollut edes kuivaa leipää. Vettäkin oli niukalti, vain puoli pullollista annettiin neljää henkeä kohden vuorokaudessa. Lopulta ei ollut enää vettä, ja meidän kaikkien oli puserrettava vettä purjeista ja juotava sitä. Suolaliha keitettiin merivedessä ja jaettiin pieninä palasina matkustajien kesken. Jokainen sairastui...»⁵

Autuas arkkipiispa Innokenti itse kuvailee tapahtumaa Blagoveštšenskin kaupungista Valamon luostariin igumeni Damaskinille lähettämässään kirjeessä seuraavasti. Kirje on päivätty 1.3. 1867:

»Matkustaessamme Kodiakiin vuonna 1842 olimme kauan aikaa⁶ merellä ja totesimme olevamme niin epätoivoisissa ahdingossa, että meillä oli jäljellä vain alle puoli tynnyrillistä vettä 52 matkustajaa varten. Kodiakin satamaan johtavan kulkuväylän edessä jouduimme

⁵) Ivan Barsukov: Innokenti, Moskovan ja Kolomnan piispa, Moskova 1883.

⁶) 28 päivää, kuten arkkipiispa Innokentin eräs toinen kirje osoittaa.

vastatuuleen, joka kesti kovana kolme vuorokautta. Laivamme ajoi edestakaisin (tai merimieskielellä, luovi) Kodiakin eteläkärjen ja Kuusisaaren välillä, jossa isä Herman oli asunut ja kuollut. Kolmannen päivän iltaa kohden laivamme lähestyessä jälleen Kuusisaarta (ehkä 20. tai 30. kerran), vilkaisin sitä ja sanoin: »Jos Sinä, isä Herman, olet ollut otollinen Jumalalle, niin salli tuulen kääntyä.»

Ja todella, siitä ei voinut kulua enempää kuin 15 minuuttia, kun tuuli kääntyi yhtäkkiä suotuisaksi, ja vielä samana iltana saavuimme poukamaan ja heitimme ankkurin. Emme kuitenkaan toimittaneet välittömästi molebenia. Vähän myöhemmin menin haudalle ja toimitin panihidan näkemättä kuitenkaan minkäänlaista näkyä.

En tiedä mitään enempää enkä ole kuullut kenenkään kertovan isä Hermanista mitään vastaavaa.

Näin siis jättäytyen Teidän rukouksiinne minulla on kunnia olla vilpittömällä ja veljellisellä rakkaudella Herrassa Teidän korkea-arvoisen pyhyyttenne hyvää toivottava palvelija.»

Innokenti, Kamtšatkan piispa

2. APU TAVAROIDEN LÖYTÄMISESSÄ 1904

uusisaarella, isä Hermanin keljan sijaintipaikalla, oli tämän vuosisadan alussa pieni puinen muistomerkki, jossa oli aina palava lampukka. Siitä huolehti vanhus nimeltä Z. Ruppe, joka vartioi palkatta isä Hermanin haudalle pystytettyä rukoushuonetta. Hän huolehti tsasounasta ja esitteli sitä pyhiinvaeltajille sekä vierailijoille. 8.8. 1904 isä Tihton Shalamov, Kodiakin kirkon lähetyspappi, vieraili Kuusisaarella. Z. Ruppe kertoi hänelle henkilökohtaisesti siitä yliluonnollisesta avusta, jonka hän oli saanut pyhältä Hermanilta.

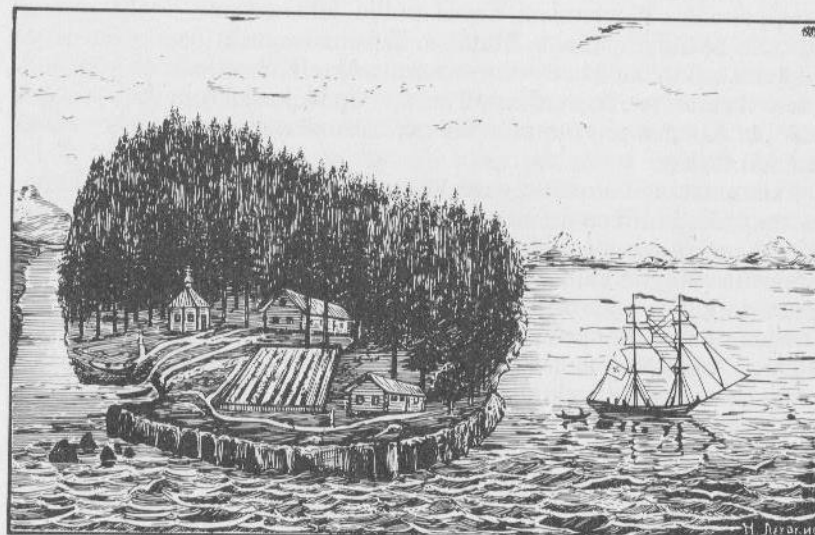
Isä Shalamov on merkinnyt kertomuksen seuraavalla tavalla muistiin matkapäiväkirjaansa »Lähetyskentiltä» (New York 1904):

»Vain vähän aikaa sitten vanhus Z. Ruppe sai kunnian tavata autuaan staretsin kasvoista kasvoihin. Hän oli kadottanut tsasounan avaimen ja oli etsinyt sitä hyvin kauan aikaa asuntonsa joka sopesta, mutta tuloksetta. Heitettyään kaiken toivonsa löytää se, hän oli jo irrotanut kirkon lukon, niin että saattoi avata kirkon pyhiinvaeltajille. Yöllä ollessaan horroksessa hän näki autuaan vanhuksen ja kuuli äänen sanovan: Miksi etsit niin kovasti? Avain on laukussasi seinällä.' Ruppe nousi heti ylös ja löysi avaimen laukusta.»

Pappi Tihton Shalamov

Isä Herman hoitaa sairaita ruton aikana.

Kuusisaari.

3. PARANTUMINEN TUBERKULOOSISTA 1907

Synnyin Kodiakissa ja asuin siellä kun tämä ihme tapahtui. Olin kaksi- tai kolmivuotias, kun tulin hyvin sairaksi. Tohtori Silverman hoiti minua ja hänen diagnosoinsa mukaan minulla oli lannetuberkuloosi. Jalkani vääntyi kohti selkääni aiheuttaen suunnatonta kipua. Mitä muuta minulle oltaisiin voitu tehdä kuin pitää vuoteessa ja tehdä oloni niin mukavaksi kuin mahdollista?

Suostuin kaikkeen, koska olin aivan liian sairas ja tuskissani tehdäkseen toisin kuin käskettiin. Säärtäni yritettiin venyttää kiinnittämällä siihen hiekkaa täynnä oleva kannu ja lisäämällä päivittäin sen painoa enemmän hiekalla. Kun pystyin jälleen kävelemään, minun täytyi käyttää apuna kainalosauvoja. Ollessani 7-vuotias sairas jalkani oli yhä tervettä lyhyempi ja aiheutti edelleen kipua.

Kuusisaarella pidettiin jumalanpalveluksia silloin tällöin. Eräänä kesäpäivänä vuonna 1907 menimme sinne vuokratulla pienellä yksityisellä matkustajalaivalla. Matkalla kärsin sietämättömistä tuskista, jotka eivät olleet loppuakseen. Kun saavuimme rannalle, pystytettiin rantatörmälle teltoja ateriointi- ja yöpymispaikoiksi. Siellä oli 30-40 ihmistä, heidän joukossaan isä Koševarov ja kuorolaiset. Yöllä kuntoni tuli huonommaksi, enkä voinut nukkua.

Aamulla kaikki lähtivät kirkkoon, joka oli rakennettu isä Hermanin hautapaikalle. Pienenpieni kapea polku johtaa sinne tiheään metsän läpi. Se näännytti minut. Minulla oli kainalosauvat ja itkin tuskasta liikkuen tuskin lainkaan. Äitini nosti minut selkäänsä toivoen nopeuttavansa matkan tekoa, mutta siitä ei ollut apua, koska olin liian painava hänelle. Kukaan ei voinut auttaa meitä, koska olimme jääneet kauas muiden taakse.

Tsasounassa ei aloitettu palvelusta, koska olin menossa synnintunnustukselle, ja niinpä meitä odotettiin ja odotettiin. Silloin viisi nuorta miestä tuli ja kantoi minut käsivarsillaan kuten lapsen aivan kirkon rappusille. Käytin kainalosauvojeni päästäkseni isä Hermanin pyhäinjäännösarkulle, joka oli kappelin keskiosasta hieman oikealle. Arkun ääressä olin asettamassa kainalosauvojeni lattialle, kun ne luistivat alleni ja kaaduin koko vartalollani arkun päälle, pää alaspäin, täysin uupuneena. Itkin ja rukoilin isä Hermania.

Silloin, aivan yllättäen, minulle tapahtui jotain ihmeellistä: kipu katosi. En tuntenut oloani enää ollenkaan väsyneeksi. Nousin ylös ja kävelin arkun luota ilman kainalosauvoja kirkon poikki äitini luo kaikkien suureksi hämmästykseksi. Kaksivuotiaasta lähtien olin käyttänyt aina kainalosauvoja kävelemiseen -nyt kun kävelin äitini luo, kävelin ensi kerran ilman niitä. Koko kirkkoväki haukkoi henkeään ihmetyk-

sestä ollen tapahtuman todistajina. Seisoin äitini vieressä koko palveluksen ajan ja kävelin ottamaan vastaan Ehtoollisen. Palveluksen jälkeen menimme takaisin rantatörmällä olleille teltoille syömään ja kävelin saman polun yhtä helposti kuin jos olisin kävellyt ilmassa, maahan koskettamatta. Mutta äitini vaati minua käyttämään sauvoja, koska hän pelkäsi, että kaatuisin. Ruokailun jälkeen jokainen meni keräämään marjoja, minä mukaanlukien, ja kuljimme tietä pitkin kirkon ohi. Kannoin kainalosauvoja mukanani, mutta en todella käyttänyt niitä, vaan otin ne mukaani ainoastaan siksi, että äitini vaati sitä.

Jalkani pysyi tietenkin toista lyhyempänä, mutta siitä ei ollut enää mitään todellista haittaa.

En tiedä, miksi suhtaudun siihen niin tunteenomaisesti, kuin teen.

Äitini elää yhä ja on valmis vahvistamaan tämän ihmeen. Niin olisivat myös valmiit tekemään kaikki nuo ihmiset, jotka olivat silloin läsnä kirkossa, mikäli he ovat yhä elossa.

Rouva Alice Kruger (Aleksandra Chichineva)
Seattle, Washington
16. syyskuuta 1961

4. RANGAISTUS JUOPUMUKSESTA 1903

Vasili Skvortsov kertoo, että Kuusisaarella asui pappismunkki Nikita Valamon luostarista. Hän oli ollut lähetyssaarnaajana Kenain niemimaalla ja oli tullut perustaakseen luostarin saarelle. Hänellä oli vahva, pyylevä ruumiinrakenne ja hän oli mies parhaassa iässään. Mutta hänellä oli yksi suuri heikkous: hän joi suunnattomasti! Kerran, kun hän oli matkalla Uzkojen kylään, hän sattui kohtaamaan vanhan munkin, joka pahaenteiseen sävyyn kehotti häntä korjaamaan elintapansa; muuten hän tuhoutuisi. Nikita kertoi tästä tapaamisesta itse ihmisille ajankohtana, jolloin saarella ei ollut hänen ohellaan yhtään munkkia. Ilmeisesti hän ei muuttanut elintapojaan, sillä myöhemmin Kuusisaaren asukkaat näkivät taivaan punaisena. Kun he tulivat tapahtumapaikalle, he näkivät ainoastaan tuhkat Nikitan majasta. Isä Nikita itse oli palanut talonsa mukana. Tämä tapahtui joulupäivänä.⁷

Vielä jotain isä Hermanista ja Kuusisaaresta: vuonna 1927 tuli täy-

⁷) Katso isä Tiihon Shalamov, »Lähetyskentiltä» (ven.), New York, 1904.

teen 90 vuotta isä Hermanin kuolemasta vuonna 1837. On suuri vahinko, että saarella ei nyt asu ketään. Kaksi perhettä muutti saarelle, mutta he alkoivat panna olutta ja pitää juominkeja. Starets ajoi heidät pian pois. Toisen miehen kolme lasta kuoli viikon sisällä ja toinen mies kuoli itse. Nyt starets jälleen asuu siellä yksinäisyydessä.

Arkkimandriitta Gerasim Schmalz
1937

5. VAMMAUTUNEEN OLKAPÄÄN PARANTAMINEN

Vasili Skvortsov putosi avonaiseen ruumaluukkuun kalastusaluksella Kodiakissa ja iski olkapäänsä pahasti sementtilattiaan. Hän kärsi tuskasta useita päiviä palattuaan kotiinsa Uzkojen kylään. Siihen aikaan Kodiakissa ei ollut lääkäreitä ja ihmisiä hoidettiin kotikeinoin. Uskonnolliset ihmiset kääntyivät kuitenkin rukouksillaan Jumalan, Hänen Äitinsä ja kaikkien pyhien puoleen. Niinpä siis myös Vasili Skvortsov nousi alukseensa ja lähti starets Hermanin haudalle.

Noihin aikoihin ei voinut päästä kirkon alle (staretsin haudalle) ja kaikki oli suljettuna, vain kappelin itäseinään oli tehty muutamia aukkoja ja niiden kautta ihmiset saattoivat päästä haudalle ja ottaa hieman multaa. Niin teki myös Vasili. Hän työnsi kätensä aukkoon, kahmaisi vähän multaa, paljasti olkapäänsä ja käsivartensa ja sanoi: »No niin, hyvä vanhus, olen tullut luoksesi, auta minua.» Hän hieroi vammautunutta kohtaa isä Hermanin haudan mullalla. Kipu katosi heti ja hän palasi kotiin terveenä. (Koska hän oli ammattitaitoinen puuseppä, hän valmisti heti tämän tapahtuman muistoksi jalkalampukan kirkkoa varten kiitollisuudesta isä Hermanille ja todisti tuolla tavoin parantumisensa ihmeestä.)

Arkkimandriitta Gerasim Schmalz

6. MIGREENIKOHTAUKSIEN PARANTAMINEN

reolinainen Aleksandra Haralampievna Wotch, omaa sukuaan Illarionova, kärsi hengitysvaikeuksista ja päänsärystä. Kyseinen vanha nainen kertoi minulle seuraavalla tavalla:

»Äidilläni oli tapana kertoa meille, että aina kun isä Herman tuli Kodiakiin, jokainen kiirehti tapaamaan häntä. Joka puolelta saattoi kuulla: 'Appa on tullut, Appa on tullut.'» Tämä tapahtui hänen viimeisinä elinvuosinaan.

Monen vuoden ajan Aleksandra kärsi vaikeista päänsärkykohtauksista. Kun hallituksen höyrylaivat tulivat Kodiakiin ja aluksessa oli lääkäreitä, hän meni tapaamaan heitä. Hän kokeili kaikenlaisia lääkkeitä, mutta mikään niistä ei auttanut. Lopulta hän päätti tehdä pyhiinvaellusmatkan isä Hermanin haudalle. Hän pääsi perille vaikeuksista ja hengenahdistuksen vaivaamatta häntä (haudalle pääsi nimittäin ainoastaan purjehtimalla yleensä hyvin myrskyisää merta pitkin). Rukoiltuaan isä Hermanin haudalla hän joi niin paljon kuin jaksoi Hermanin lähteestä, otti hieman multaa hänen haudaltaan ja palasi kotiinsa Kodiakiin. Tämän jälkeen hän ei enää koskaan kärsinyt hengenahdistuksesta eikä päänsärystä.

Aleksandra Haralampievna kuoli Afognakissa ja minä toimitin hänelle sairaan voitelun sakramentin sekä ruumiinsiunauksen.

Arkkimandriitta Gerasim Schmalz
31. lokakuuta (13. marraskuuta) 1962

7. ISÄ HERMANIN ILMESTYMISET PÄÄSIÄISENÄ 1927 JA 1935

Noin 100 vuotta sitten Laatokalla sijainneeseen Valamon luostariin kantautui huhu, että erästä luostarin entistä asukasta, munkki Hermania, joka lähti lähetyssaarnaajaksi Alaskaan Katariina Suuren aikana, kunnioitettiin siellä pyhänä. Kerrottiin, että hän oli elänyt pyhän elämän ja että hän oli kuollut Alaskassa todellisenä pyhänä. Valamon luostarin igumenina oli silloin kunnianarvoisa isä Damaskin. Hän otti pian yhteyttä Alaskaan ja hänelle alettiin lähettää tietoja autuaan ja nöyrän munkki Hermanin elämästä ja ihmeteoista. Näiden tietojen pohjalta laadittiin pian lyhyt elämäkerta, joka on ollut päätieläisenä aivan nykyhetkiin asti

3 Pyhittäjänsä Herman

tästä pyhän Venäjänmaan selvänäkijämunkista ja Venäjän ortodoksisen kirkon varmasta pyhäehdokkaasta.

Eräs hänen profetioistaan on erityisen mielenkiintoinen. Se toteutui meidän päivinämmme, ja itse asiassa me olemme sen todistajia. Uuden Arkangelin (Sitkan) piispa Peter, Kamtšatkan hiippakunnan vikaari, ilmoitti tiedonannossaan isä Hermanista 21. toukokuuta 1867 seuraavan ennustuksen: »Yhä uudelleen hänellä (isä Hermanilla) oli tapana sanoa, että vaikka pitkä aika kuluisi hänen kuolemastaan, häntä ei unohdettaisi, eikä paikka, jossa hän asui, joutuisi hylätyksi, vaan että samanlainen munkki kuin hän itsekin, maallista kunniaa paetessaan, muuttaisi asumaan Kuusisaarelle.»⁸

Tämä ennustus toteutui, kun korkea-arvoinen arkkimandriitta Gerasim Schmalz tuli asumaan sinne. Isä Gerasim jätti kotikaupunkinsa Aleksinin, joka sijaitsi lähellä Tulaa ja saapui Kalugan pyhän Tiuhonin erakkolaan. Tämän kauniilla paikalla sijainneen luostarin perusti 1400-luvulla pyhä Tiuhon-erakko, joka asui siellä ensiksi yksin suuren tammipuun onkalossa ja kaivoi kaivon, jonka vedestä tuli ihmeitätekevä. Erakkola kukoisti 1500-luvulla ja tuli uudelleen hyvin tunnetuksi 1800-luvun lopulla Optinan luostarin ansiosta, jonka kanssa erakkolalla oli jatkuva yhteys. Juuri siellä isä Hermanin oppilaasta, isä Sergei Janovskista tuli munkki, ja siellä hän myös kuoli vuonna 1876.

Isä Gerasim jätti pyhän Tiuhonin luostarin vuonna 1915 ja saapui New Yorkiin 4. toukokuuta. Hän tuli sinne Venäjän kirkon lähetyssaarnaajana ja vietti ensimmäiset vuotensa New Yorkissa piispan apulaisena. Sen jälkeen hän toimi pappina Chicagossa. Vuonna 1916 hän tuli piispa Filipin kanssa Alaskan Sitkaan ja 1917 Kodiakin pohjoispuolella olevalle Afognakin saarelle, jossa hän toimi pappina monet vuodet.

Isä Gerasim kävi Kuusisaarella ensimmäisen kerran vuonna 1917 ja juuri silloin isä Herman kutsui häntä. Se tapahtui toukokuun 27. päivänä (juliaanisen kalenterin mukaan 14. toukokuuta) pian pyhän pääsiäisen jälkeen. Oli hiljainen, aurinkoinen aamu. Isä Gerasim oli arkkipiispa Nicholas Kashevarovin ja kahden naispuolisen pyhiinvaeltajan seurassa. Heidän matkansa saarelle kesti laivalla puolitoista tuntia. Isä Hermanin täysin lahonneessa tilassa olleen asuinmajan kohdalla oli tuolloin vain puinen muistomerkki. Vähän kauempana oli autuaan staretsin haudan päällä kirkko ja siellä isä Gerasim toimitti panihidan. Oli loistava päivä. Kevätlinnut lauloivat ja isä Gerasim piti paikasta hyvin paljon. Se ei näyttänyt Alaskalta, vaan pikemminkin joltain luostarilta Venäjällä. Paluumatkalla he tulivat taas metsäaukealle, jossa isä Herman oli elänyt ja missä hän oli kuolinvuoteellaan loistanut

⁸) Amerikan ortodoksisen lähetystyön historian pääpiirteitä (ven.), Valamon luostari, St. Petersburg, 1894, sivu 179.

Taabor-vuoren valolla keljan täytyessä taivaallisen suitsutuksen tuok-susta. Matkatovereiden jatkaessa matkaa isä Gerasim polvistui ja huu-dahti iloa täynnä: »Kristus nousi kuolleista, isä Herman!» Siinä samassa hän havaitsi, että häntä ympäröi suurenmoinen suitsukkeen tuoksu. Hän aivan vapisi. Hän ajatteli ensin, että tuoksu saattoi lähteä isä Nicholasin viitasta, mutta tämä oli pukeutunut päällystakkiin ja oli liian kaukana. Tuoksu oli hyvin hieno ja miellyttävä! Hiljainen ilo sydämessään isä Gerasim sanoi staretsille -ikään kuin tämä olisi ollut elossa: »Kiitän Sinua, rakas starets, isä Herman, että Sinä olet katsonut minut otolliseksi vierailemaan tällä Sinun rakastamallasi paikalla. Isä Herman, minäkin olen täysin rakastunut tähän paikkaan. Jos joskus tulee aika, jolloin minun olisi mahdollista muuttaa asumaan tänne Sinun tykösi, hyväksy minut!» Isä Herman täytti hänen toiveensa. Yhdeksän vuoden kuluttua siitä isä Gerasim muutti erakkolaan pysy-västi, mutta ennen sitä hänen oli vielä paljon kärsittävä.

Kun tuli yleiseen tietoon, että isä Gerasim valmistautui muuttamaan saarelle, paikallinen papisto vastusti sitä ja päätti estää sen. Vasili Skvortsov, joka oli aikonut liittyä isä Gerasimin seuraan, tuli hänen luokseen Afognakiin ja ilmoitti hänelle, että heidät aiottiin karkottaa erakkolasta poliisin voimin. Hän itse oli päättänyt pelon vuoksi olla lähtemättä. Tämä vaikutti voimakkaasti isä Gerasimiin, mutta hän vastasi, että jos se ei olisi otollista isä Hermanille, niin juuri niin oli tapahtuva. Isä Gerasim oli asiasta siinä määrin järkyttynyt, että ennen nukkumaan menoaan hänellä ei ollut voimaa lukea rukouksiaan.

Sen jälkeen isä Gerasim näki unen, jossa hän oli kävelemässä kauniin metsän läpi: kuusipuita, jonkin matkan päässä kukkula ja suoraan edessä metsäaukea, jolla kasvoi korkeaa ruohikkoa. Hän kuuli jonkun soittavan kelloa ja sen äänen kaikuvan iloisesti jossakin lähellä. Aukealla hän näki kaksi pensasmaista pientä kuusipuuta ja niiden välissä pienikokoisen, harva- ja lyhytpartaisen munkin, jolla oli pääs-sään skufia. Tämä hymyili ja tervehti isä Gerasimia sanoen: »Minä täällä soittelen pääsiäiskelloja.» Sitten hän lisäsi ystävällisesti: »Bat-juška, älkää olko surullinen! Isä S... yllyttää kansaa teitä vastaan. Olkaa kärsivällinen ja kaikki on menevä ohi!...» Uni päättyi tähän. Aamulla isä Gerasim nousi ylös onnellisena ja päätti, että mitään ei ollut pelättävissä, jos isä Herman oli hänen kanssaan. Autuaan isä Hermanin neuvoa seuraten hän muutti turvallisesti Kuusisaarelle syys-kuun 8. päivänä vuonna 1935. Siellä, lähes asumattomalla saarella ikivanhojen kuusipuiden ja raivoavien myrskyjen keskellä, hän on asunut yksin siitä lähtien.

Isä Gerasimia lukuunottamatta ei kukaan ole asunut niin kauan aikaa saaren pyhällä maaperällä Munkin valkamassa autuaan isä Hermanin kuoltua. Tämä antaa meille synn olettaa, että isä Gerasim on juuri tuo »maailmallista kunniaa pakeneva munkki», josta Alaskan ihmeidente-kijä profetoi yli vuosisata sitten.

Isä Hermanin haudalle suuntautuneen pyhiinvaellusmatkani aikana isä Gerasim itse saneli kaikki ylläolevat tiedot minulle elokuun 27. päivänä Herran vuonna 1961.

Veli Gleb Podmoshensky, Boston, Mass.

8. IHMEELLINEN TUOKSU 1961

Sain kirjeen Kuusisaaren erakkolasta, jonne isä Hermanin pyhänjäännökset ovat sijoitetut. Kirjekuoren avattuani löysin kirjeen ohesta lyhyen kirjoitelman sekä silkkipaperiin käärittynä pieniksi siruiksi hajonneen palan kirkokoleipää eli prosforaa. Kirjeen luettuani menin tyttäreni luo ja annoin hänelle yhden prosforan suurimmista siruista. Huoneeseeni palattuani lausuin rukouksen isä Hermanille, tein ristinmerkin ja pistin pienen palan prosforaa suuhuni. Heti tämän jälkeen tunsin erikoisen, ihanan tuoksun, aivan kuin se olisi ollut sekoitus suitsuketta, apilaa ja metsämansikoita. Maku muistutti ehtoollisaineitten makua; en halunnut nielaista sitä, etten olisi menettänyt tuota hienoa aromia. Palasin tyttäreni luo kysymään, oliko hänkin mahdollisesti tuntenut prosforan suurenmoisen maun, mutta hän sanoi, ettei ollut huomannut mitään erikoista aromia. Otin kirjeen nähdäkseeni, olisiko siinä ollut jokin erikoinen tuoksu, mutta se tuoksui vain postimerkeiltä.

Myöhemmin sain selville, että isä Hermanin kuoltua hänen keljansa täyttyi taivaallisen suitsukkeen tuoksusta ja melkein sata vuotta myöhemmin, erakkolan nykyisen ohjaajavanhuksen arkkimandriitta Gerasimin vieraillessa ensimmäistä kertaa erakkolassa, hän tunsi jostakin tulevan suitsukkeen tuoksun paikalla, missä autuaan Hermanin maja oli sijainnut. Näyttää siltä, että isä Herman oli lähettänyt minulle iloa kaukaisuudesta.

Nina A. Podmo (Fokine)

9. IHMEELLINEN TUOKSU 1962

loiten otin vastaan multaa autuaan isä Hermanin haudalta. Se oli tullut minulle innoituksen ja rohkaisun keitaaksi kiusausten erämaassa . . . Osakseni tuli pyhä kokemus sinä päivänä, jolloin G. lähti. Se alkoi näin: sen yön iltana, jolloin G. oli soittava minulle ja kertova siunauksesta, jonka isä Gerasim S. minulle oli lähettänyt, olin viemässä D:tä autolla kirkkoon kuulemaan pyhän Andreas Kreetalaisen keskiviikkoista katumuskanonia, kun huomioni kiinnittyi suitsukkeen tuoksuun. Kysyin D:ltä, tunsiko tämä suitsukkeen tuoksun autossa. Hän ei sitä tuntenut, mutta sanoi, että suitsukkeen tuoksu saattoi lähteä viitasta, jota pidin päälläni. Viittaa tutkiessani varmistuin, ettei tuoksu lähtenyt siitä, mutta tuoksu oli tunnistettavissa aina siihen saakka kunnes saavimme kirkkoon. Kirkossa unohdin asian aivan kokonaan enkä pohtinut tai muistellut sitä, ennenkuin G. oli lähdössä. Silloin muistui mieleeni, että hän oli kertonut äitinsä kokeneen joskus suitsukkeen tuoksun. Myöhemmin kerroin kokemuksestani rippi-isälleni samoin kuin siitä, kuinka vielä samana iltana olin saanut uutisia G:ltä isä Hermanista ja siitä, kuinka suitsukkeen tuoksu oli täyttänyt huoneen tämän nukuessa kuolonuneen sekä myöskin G:n äidin kokemuksesta. Kysyin rippi-isäni mielipidettä ja hän sanoi uskovansa, että huomioonottaen hengellisen onnellisuudentunteen, mikä minulla oli ollut sillä viikolla, kokemukseni eivät olleet pahasta, vaan todella itse isä Hermanilta peräisin. Hän kehoitti minua rukoilemaan isä Hermania (ja sanoi itsekin tekevänsä niin). Siksi nimitin tuossa edellä tätä kokemustani pyhäksi, en ylpeilläkseeni, vaan rippi-isäni sanoihin luottaen.

Rafail Banazs
Cleveland, Ohio
13. huhtikuuta 1962.

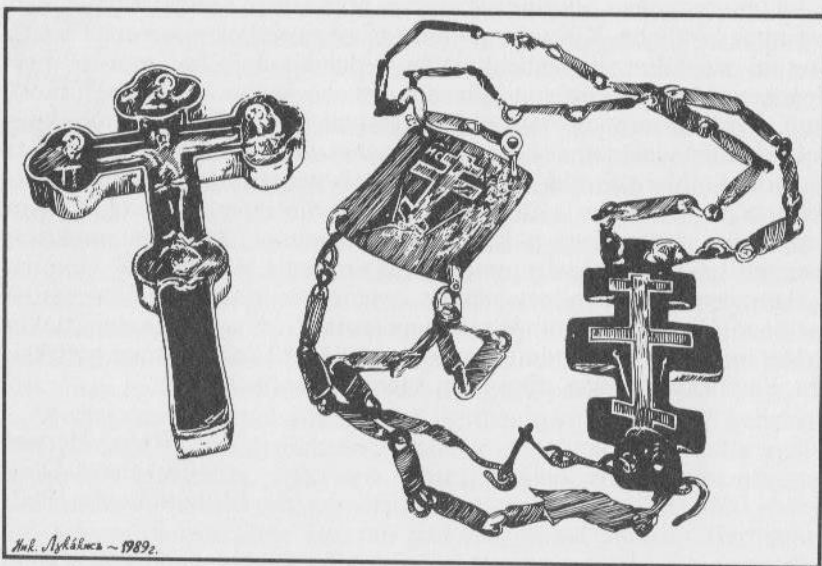
10. APU SYNNYTYKSESSÄ

melian Pedelo kertoo eräästä Ouzinkien kylässä asuneesta naisesta, jolla oli aina vaikeuksia lapsivuoteessa. Hän oli saanut kolme lasta, joista yksikään ei ollut jäänyt eloon. Jälleen kerran hän oli raskaana ja oli tullut Munkin valkamaan Kuusisaarelle uskoen, että hän saisi apua isä Hermanin esirukouksien kautta.

Hän tuli lähteelle ja isä Hermania rukoillen joi vettä niin paljon kuin saattoi. Sen jälkeen hän meni takaisin kylään jalkaisin (erakkolasta oli kylään noin neljätoista kilometriä) kapeata, rämettyynyttä, melkein kulkukelvotonta polkua pitkin. Myöhään illalla hän saapui takaisin Ouzinkieen ja synnytti suuremmitta vaikeuksitta lapsen, joka jäi henkiin varttuen aikaa myöten aikuiseksi.

Arkkimandriitta Gerasim Schmalz
31. lokakuuta (13. marraskuuta) 1962

Hel. Aylakova ~ 1989.

Isä Hermanille kuuluneita tavaroita: käsiristi ja kilvoittelukahleet.

11. ISÄ HERMANIN TAVAROIDEN IHMEELLINEN SÄILYMINEN 1943

17. kesäkuuta 1943 illalla syttyi tuhoisa tulipalo, joka poltti täydellisesti historiallisen kirkon arvokkaine aarteineen Alaskassa, Kodiakin kaupungissa. Rovasti Dimitri A. Khotobutski kuvailee tapahtumaa seuraavasti:

»Sanokoon kuka haluaa, että se oli sattuma, mutta tässä on kyseessä jumalallinen ihme. Meidän koko Alaskan ja Amerikan kirkon pitäisi tietää siitä.»

Kodiakin kirkossa, sen oikeanpuoleisessa siivessä, oli useita esineitä: isä Hermanin klobuki, risti ja kilvoittelukahleet. Ne kaikki olivat yksinkertaisessa lasikirstussa. Syttyi tulipalo ja kaikki esineet paloivat. Kynttilänjalat sulivat, samoin kellot, seinät paloivat, mutta klobuki ei vaurioitunut, tuli ainoastaan nokesi sen. Kilvoittelukahleet säilyivät myös, vaikka niissä oli nahkaosia. Kaikki säilyivät.

Kun psalminlukija toi minulle kaiken paperiin käärittynä ja kun maatuškani ja minä katsoimme niitä, olin todella niin yllättynyt, etten voi vielääkään sitä unohtaa. Tein ristinmerkin ja suutelin noita esineitä sekä annoin psalminlukijalle tiukat ohjeet pitää ne ja olla antamatta niitä kenellekään. Vielä viisaampaa olisi viedä ne starets Hermanin haudalle: nehän olivat kuuluneet hänelle ja nyt ne olivat pysyneet vahingoittumattomina hänen esirukouksiensa tähden. Isä Sinesy King sanoi seuraavasti: »Katso, isä, kuinka kaikki on toteutunut! Autuas Herman sanoi, että kun aika tulee, jolloin ihmiset alkaisivat unohtaa sekä kirkkonsa että uskonsa, ihme tapahtuisi ja rukouksen mies ilmes-tyisi hänen haudalleen. Katso, miten kaikki on toteutunut!»

12. PELASTUMINEN VAINOSTA NEUVOSTOLIITOSSA 1936

utuaan Hermanin rukousten kautta koin Jumalan armon vuonna 1936.

Minut oli karkotettu Kieivistä ja olin KGB:n valvonnassa Tšernigovin piirikunnassa.

Kauheat ajat, jotka tunnetaan nimityksellä Jezovštšina, alkoivat. (Se oli laajan ja kontrolloimattoman terrorin aikaa, joka oli saanut nimensä N. Jezovin, Stalinin nimittämän NKVD:n päällikön mukaan. Silloin 15-20 miljoonaa ihmistä kärsi pakkotyöleireillä ja monet kuolivat.) Kauheat kostotoimenpiteet olivat käynnissä. Siihen aikaan luin teosta

»18. ja 19. vuosisadan askeetikot» (se on kokoelma niiden pyhien elämäkertoja, joita ei oltu vielä kanonisoitu, julkaistu moniosaisena vähän ennen vallankumousta) ja itse asiassa olin juuri lukemassa isä Hermanista.

Juuri siihen aikaan minun oli mentävä rekisteriviranomaisten luo ja tiesin, että rekisteröinnin yhteydessä saattoi syntyä monia vaikeuksia minun asemassani olevalle ihmiselle, papille. Juuri silloin ilmestyi paikalle mies, joka aivan odottamattomasti auttoi minua välttymään mahdollisilta kostotoimenpiteiltä. Minulle oli selvyyttä, että niin tapahtui suuren starets Hermanin esirukouksien tähden.

Enkä minä pelastunut ainoastaan siellä, vaan nytkin, Amerikassa, elän hänen, autuaan isä Hermanin, rukouksien turvissa.

Rovasti Adrian Rymarenko
Novo Divejevon naisluostari
New York

13. HARMAAKAIHIN PARANTAMINEN 1949

Illessani seurakuntapappina Alaskassa olin sihteerinä komiteassa, joka keräsi todisteita autuaan isä Hermanin suorittamista ihmeteoista. Ennen lähtöäni Alaskasta kaikki keräämäni tiedot jätettiin tarkastettaviksi Alaskan hiippakunnan toimistoon. Viiden työvuoteni aikana kuulin yli 100 todistusta isä Hermanin antamasta avusta ja olen syvästi vakuuttunut, että Herramme on asumuksissaan jo kauan aikaa sitten ottanut isä Hermanin pyhiensä suureen joukkoon.

Kysymys isä Hermanin kanonisoimisesta oli erääseen aikaan nousut esille, mutta nykyhetkeen asti tätä ongelmaa ei ole ratkaistu myönteisesti. Muistiinpanoja kaikesta kuulemastani, joista osan olen henkilökohtaisesti oikeaksi todistanut, en säilyttänyt, koska en toiminut omin ehdoin, vaan viran puolesta ollessani sihteerinä isä Hermanin kanonisoimiskomiteassa.

Miami, Florida, 19. 2. 1964

* * * * *

Perustana isä Hermanin kanonisoimiselle on hänen ihmeellinen apunsa monille kärsiville ihmisille, jotka ovat kääntyneet hänen puoleensa

onnettomuuksissaan. Haluaisin jakaa kanssanne erään hänen ihmeistään, jota ei ole ennen julkaistu.

Maaliskuun 16. päivänä vuonna 1952 kaksi Afognakin kylän asukasta (kylä sijaitsee saman nimisellä saarella 30 meripeninkulmaa Kodiakista), Sergei Shirotin, 56, ja hänen vaimonsa, 53, kertoivat seuraavan tapauksen minulle.

Vuonna 1947 heidän tyttärensä Zina kävi koulua lähellä Sitkaa. Vuoden alussa hänelle puhkesi silmäsairaus, hänen täytyi keskeyttää kaikki toimensa ja hän joutui sairaalaan. Kesää kohden hänen terveydentilansa kohentui, mutta koska lääkärit olivat jyrkästi kieltäneet häntä lukemasta, hänen oli lopetettava koulunkäynti. Zinan palattua kotiin sairaus puhkesi uudestaan hänen silmissään. Aluksi pieni laikku ilmestyi hänen oikeaan silmäänsä. Se alkoi kasvaa nopeasti ja aiheuttaa kipua. Hän lähti vanhempiensa kanssa Kodiakiin lääkäriin, joka totesi, että harmaakaihi oli pahanlaatuinen ja että potilasta uhkasi näön menettäminen oikeasta silmästä. Lääkärin antama lääke ei lievittänyt tuskaa lainkaan ja potilas vietti käytännöllisesti katsoen koko aikansa puoliksi pimennetyssä huoneessa. Zina vaipui epätoivoon ja ajatteli olevansa tuomittu...

Zinaidan vanhemmat, Sergei ja Maria, muistivat omien vanhempiensa heille jättämän hengellisen perinnön: kääntyä onnettomuudessa autuaan isä Hermanin puoleen. Niinpä Kaikkeinpyhimmän Jumalansynnyttäjän kuolonuneen nukkumisen juhlanä he lähtivät kunnioittamaan autuaasta isää. Pyhiinvaeltajien tapaa noudattaen he toivat mukanaan kotiinsa vettä isä Hermanin lähteestä. »Jos uskot», Maria sanoi tyttärelleen, »isä Herman on sinua auttava.» Näin sanoen Maria kastoi nenäliinansa tuotuun veteen ja levitti sen sairaan tyttären silmille. Nenäliinan ensimmäinen kosketus aiheutti suurta tuskaa, mutta sitten se äkkiä loppui. Kun silmiä oli huuhdeltu lähteen vedellä kuukauden ajan, harmaakaihi katosi täydellisesti ja näkö palasi. Viime vuodesta saakka Zinaida Širotina on käyttänyt silmälaseja, mutta sen silmän edessä, joka oli kerran kipeä, on pelkkä lasi; erikoislinssi on ollut tarpeen ainoastaan toiselle silmälle.

Koska jokainen, joka oli mukana näissä tapahtumissa, asuu täällä ja on hyvässä terveydentilassa, käännyn lääkärin puoleen saadakseni häneltä selityksen. Hän sanoi minulle sana sanalta seuraavalla tavalla: »Tiedättehän, isä, että tässä maailmassa tapahtuu ihmeitä. Olen tullut siitä vakuuttuneeksi kirurginurani aikana useammin kuin kerran. Niinpä Zinaida Shirotinan tapauksessa oli kyseessä selvä ihme.» Lääkärin todistus herätti minussa aidon kunnioituksen autuaasta Hermania kohtaan ja päätin tiedottaa tuosta tapahtumasta edelleen kaikille ortodokseille, niin että he voivat kantaa puolestamme kiitoksen Herralle, meidän hyväntekijällemme.

Rovasti Alexander Popov
Kodiak, Alaska, 1950

Pyhittäjäisä Herman Alaskalaisen hauta.

Sairaanhoito Kodiakin ortodoksisessa kirkossa.

14. PARANTAMINEN HALVAUKSESTA 1936

sä Hermanin haudan mullalla uskotaan olevan parantavia vaikutuksia. Seuraavan kertomuksen kertoi minulle viime kesänä eräs Karlukin kylän asukas.

Vuonna 1936 aviopari Peter ja Juliana Naumov, joka asui silloin Kodiakin saaren länsiosassa Chief Pointissa, sai neljännen lapsensa. Naumovin perhe asui aivan yksin Chief Pointissa ja huolehti läheisestä majakasta. Lääkäreitä ei ollut, ei liioin synnytyksiin erikoistunutta sairaanhoitajaa, eikä edes kätilöä ollut läsnä kun lapsi syntyi, ja aviomieskin sattui olemaan poissa majakkaa korjaamassa.

Julianalla oli pitkä ja hankala synnytys. Sen seurauksena hänen vartalonsa koko oikea puoli päästä jalkoihin halvaantui; hänen terveydentilansa oli siihen saakka ollut moitteeton.

Mies palasi. Nähtyään vaimonsa ja neljän pienen lapsensa surkutel-tavan tilan hän vaipui epätoivoon. Ei ollut puhelinta eikä lennätintä. Postilaiva kävi ainoastaan kerran kuussa tuomassa elämisen perustarpeet ja vain jokunen kalastaja-alus laski maihin silloin, kun huono sää pakotti sen rantautumaan. Lääkäri oli välttämätön, mutta minne voisi mennä liikuntakyvyttömän vaimon ja neljän pienen lapsen kanssa Alaskan raa'assa talvessa.

Vaimoa ja lapsia ei voinut myöskään jättää yksin pitkäksi aikaa. Matka lähimpään yhdyskuntaan olisi kestänyt yli vuorokauden. Peteriä riipi kahteen suuntaan toisaalta lapset ja toisaalta sairas vaimo, eikä hän tiennyt mitä tehdä ja mistä alkaa. Vähitellen hän kuitenkin sai hallituksi itsensä ja alkoi yrittää kaikenlaisia kotikeinoja, mutta valitettavasti ne eivät olleet avuksi, vaan ainoastaan lisäsivät naisparan hätää. Lopulta mies tuli siihen tulokseen, että hänen oli pantava vaimonsa ja lapsensa veneeseen ja vietävä heidät Kodiakiin lääkäriin, mutta sairas vaimo vastusti sitä. Vihdoinkin he päättivät kokeilla viimeistä parannuskeinoa, jota aleutit olivat muinoin käyttäneet: hieroa halvaantunutta kohtaa verenkierron lisäämiseksi. allmeni kuitenkin, että sairas vaimo ei reagoanut ärsykkeeseen lainkaan -halvaus oli täydellinen. Peter etsi kaikkea mahdollista apua tuloksetta ja lopulta hän kääntyi Jumalan puoleen.

Rukoillessaan hän muisti kertomuksen aleutti Jegor Kaligljusta (joka kuoli 15 vuotta sitten), joka oli halvaantumisen vuoksi menettänyt vasemman kätensä toimintakyvyn. Tämä oli hieronut kipeää käsivartaan mudalla, jossa oli multaa isä Hermanin haudalta sekoitettuna pyhitettyyn veteen, ja oli parantunut.

Rukoiltuaan Peter kääntyi vaimonsa puoleen ja huusi hurmioitu-neena: »Herman! Herman!» Hänen vaimonsa osoitti elekielellä ikoni-

kiotaa, jossa oli säilytettynä multaa autuaan Hermanin haudalta. Peter hämmensi multaa tilkkaan pyhitettyä vettä ja tarjosi sitä vaimolleen niin paljon kuin tämä pystyi sitä juomaan (tässä kohtaa lienee sanottava, ettei tämä ollut kyennyt nielemään mitään kahteen päivään). »Minun täytyi ponnistella saadakseni juoman hänen suuhunsa, enkä tiedä, joiko hän sitä vai ei», sanoi Peter. Heti tämän jälkeen hän hämmensi sekaan hieman lisää multaa, selitti vaimolleen jälleen mitä se oli ja alkoi hieroa tämän halvaantunutta ruumista. »En muista kuinka kauan hieroin tai mitä rukouksia luin, ... mutta isä, näettehän itse Julianan. Tämä on kertomukseni kokonaisuudessaan. Toiset saavat ajatella aivan mitä haluavat, mutta tuosta hetkestä lähtien on kiotassamme ollut yhdessä muiden ikonien kanssa autuaan Hermanin kuva...»

Seurasi hiljaisuus, koska jokainen meistä rukoili mielessään autuaasta Hermania... Edessäni istui 38-vuotias terve nainen elämänsä kukoistuksessa. Katsoin häntä tarkkaavaisesti ja sen jälkeen katsoin autuaan Hermanin kuvaa -hänen mustaa viittaansa, hänen rukousnauhan pitelemistä varten taivuttamia kättä, ja unohdin, että olin tullut syömään päivällistä Peterin kanssa. Olin tullut katselemaan jumalallista maailmaa.

Muistelen tätä kertomusta seisoessani autuaan Hermanin haudalla ja kumarrun ottamaan hieman multaa itselleni... Paluumatkalla pysähdyin jälleen kerran kirkon luona ja sitten edelleen kappelin luona. Matkatoverini olivat jättäneet autuaan Hermanin kappelikeljan (jonka sijaintipaikalla, pienessä hirsimökissä, isä Herman kohtasi vanhurskaan kuolemansa) vahvistaakseen uudelleen fyysiset voimansa, mutta minä aloin mietiskellä vielä kerran ja suudella autuaan Hermanin pyhäinjäännöksiä.

Rovasti Alexander Popov
Kodiak, Alaska, toukokuussa 1951

15. SYÖVÄSTÄ PARANEMINEN 1951

aluaisin kertoa eräästä tapauksesta, jossa isä Herman auttoi ihmeellisellä tavalla. Se on tapahtunut meidän päivinä ja voin henkilökohtaisesti vakuuttaa sen autenttisuuden. Eräs mies oli sairastanut kolmen kuukauden ajan jalassa olevaa pahanlaatuista kasvainta. Se vaikeutti suuresti hänen kävelemistään ja tuska oli niin suuri, että hän ei pystynyt kestämään sitä ilman jonkinlaista tuskaa lievittävää voidetta.

Hänellä ei ollut koskaan mahdollisuutta mennä lääkäriin, sillä ensinäkään hän vietti pitkän ajan siirtolaisleirillä ja sitten hän muutti Euroopasta Amerikkaan. Sen vuoksi hänen ei ollut mahdollista saada perusteellista tutkimusta ja sen lisäksi hän ei suhtautunut asiaan vakavasti.

Vihdoin hän oli kauan kaipaamassaan Amerikassa ja edessä oli rauhallinen elämä Springfieldissä, Vermontin osavaltiossa. Hän käytti ensimmäiset ansaitsemansa rahat käyntiin lääkäriissä. Se tapahtui toukokuussa. Lääkäri hoiti häntä kolme viikkoa ja sanoi sitten sanasta sanaan seuraavalla tavalla: »Olkaa hyvä ja antakaa minulle anteeksi, sillä minä en tiedä, mikä jalkaanne vaivaa. Teidän pitäisi mennä sairaalaan.»

Sairaalassa otettiin röntgenkuvat ja lääkärit neuvottelivat ja sanoivat, että heidän oli odotettava spesialistin saapumista. Tämän oletettiin saapuvan pian läheisestä kaupungista, Vermontin Hanoverista. »Pelko ja ahdistus valtasivat minun mieleni», kertoi tämä mies. »Tiesin, että en voinut välttää leikkausta.»

»Koska minut oli ilmeisesti lähetettävä läheiseen suurkaupunkiin leikkausta varten, se olisi vaatinut enemmän rahaa kuin kenelläkään juuri saapuneella siirtolaisella saattoi olla, eikä ollut ketään, keneltä olisin voinut lainata rahaa. Tilanne oli hyvin vakava, mutta sille ei voinut mitään. Minun oli pakko suostua, koska lääkärit olivat hyvin huolissaan sairauteni oireista.»

Sitä päivää edeltävänä iltana, jona hänen oli määrä mennä tapaamaan röntgenspecialistia, joka oli saapunut ja jolta odotettiin asiantuntijalausuntoa sairauden syystä, sairas mies kääntyi palavin rukouksin autuaan Hermanin, Alaskan ihmeidentekijän puoleen, jonka elämäkertaan hän oli jo aikaisemmin tutustunut.

Aamulla lääkärit ja potilas menivät sairaalaan. Lääkäri tutki huolellisesti kipeytyneen kohdan, poistui huoneesta sairasta saattaneiden luo ja sanoi: »Pelkään suuresti, että kyseessä on syöpä. Sitä ei voida leikata. Yritämme ainoaa jäljellä olevaa hoitokeinoa, mutta tietenkin ilman minkäänlaisia takeita. Alkää kuitenkin puhuko siitä potilaalle, ettette pelästyttäisi häntä...» Lääkäri palasi potilaan luo ja sanoi, että

leikkauksen sijasta häntä alettaisiin hoitaa röntgensäteillä.

Kiittäen isä Hermania siitä, että kallista leikkausta ei tarvittaisi, potilas suostui mielihyvin röntgenhoitoon aavistamatta, mikä kauhea vaara leijui hänen yllään.

Sitten tapahtui ihme: kaikkiaan yhdeksän minuuttia kestäneen röntgensädehoidon aikana tuska katosi, eikä enää alkanut uudestaan, vaikka turvotusta kestitkin vielä pari viikkoa. Puolentoista kuukauden kuluttua ei ollut jäljellä pienintäkään jälkeä tuosta kauheasta sairaudesta, josta mies oli jatkuvasti kärsinyt kolme kuukautta. Vasta silloin lääkäri sanoi, että potilaan olisi syytä kiittää Jumalaa siitä, että hän oli parantunut syövästä.

»Ihmeellinen on Israelin Jumala Hänen pyhissänsä.»

Rovasti Stefan Lyashevsky

Edellä kerrottu tapaus sattui kirjoittajalle itselleen, mutta jostain syystä hän tahtoi kuvailla sitä kolmannessa persoonassa.

16. »ISÄ HERMAN VOI PARANTAA SAIRAAT!« 1968

ämä tapahtui tammikuun viimeisellä viikolla vuonna 1968. Minulla oli ollut influenssa ja olin parantumassa siitä hyvin hitaasti. Olin hyvin heikko ja sain useita huimauskohtauksia, joihin liittyi hengitysvaikeuksia. Usein nämä kohtaukset sattuivat yöllä.

Sallikaa minun sanoa aluksi, että minä en yleensä usko uniin ja harvoin edes muistan niitä herättyäni.

Tuona erityisenä yönä näin unessa täyden sairaalastosaston, jossa keskikäytävän kummallakin puolella oli rivissä sairaita vuoteissaan. Näin vanhan parrakkaan, hieman kumaraista, mustaan viittaaan pukeutuneen munkin selkä minuun päin. Hän käveli hitaasti pitkin käytävää vuoteitten välissä. Ääni sanoi minulle: »Isä Herman voi parantaa sairaat!«

Heräsin samassa erityisen pahaan kohtaukseen. Aloin rukoilla isä Hermanilta apua. Rukoilin, että hän soisi minun parantuvan, vaikka en kyennytäkään käymään hänen pyhällä hautapaikallaan, kuten monet muut olivat tehneet. Nukahdin pian rauhalliseen uneen. Heräsin hyvin-

voipana eikä minulla ollut enää oireita huimauksesta tai hengitysvaikeuksista. Noin viikon päästä kävin lääkärin vastaanotolla, ja hän sanoi, että terveydentilani on hyvä.

Sisar Maria Chiarolino
Santa Rosa, Kalifornia

PYHITTÄJÄISÄ HERMANIN TROPARI JA KONTAKKI

TROPARI, 4. SÄVELMÄ

*»Pohjolan erämaan kilvoittelija/
ja koko maailman armoitettu esirukoilija,
oikean uskon opettaja/
ja hurskauteen hyvä johdattaja,
Alaskan kaunistus ja koko Amerikan mantereen hengellinen riemu,
pyhittäjäisämme Herman,
rukoile Kristusta Jumalaa pelastamaan meidän sielumme.*

KONTAKKI, 8. SÄVELMÄ

*Oi ansiokas Jumalanäidin rakastama Valamon opetuslapsi!
Sinä ryhdyit innolla harrastamaan
entisaikain kilvoittelijain urotekoja.
Rukouksen Sinä otit keihääksi ja kilveksi,
ja pahat henget ja pakanallinen pimeys peljästyivät Sinua.
Oi autuas Herman,
rukoile Kristusta Jumalaa pelastamaan meidän sielumme.*

III. KUUSISAARI (SPRUCE ISLAND)

PYHIINVAELLUSMATKA AMERIKAN ORTODOKSISILLE PYHÄLLE PAIKALLE, KUUSISAARELLE

utuas isä Herman oli viimeinen eloonjäänyt jäsen siitä lähetystrekkikunnasta, joka lähetettiin Venäjältä Amerikkaan vuonna 1794 ja josta käytettiin nimitystä Kodiakin lähetyks. Yli 40 vuoden ajan isä Herman työskenteli uskollisesti alaskalaisten keskuudessa; tämä sekä hänen ankara askeettinen kilvoittelunsa aiheuttivat yhdessä sen, että häntä alettiin pitää Amerikan ensimmäisenä ortodoksisena pyhänä, vaikka häntä ei ole vielä virallisesti julistettu pyhäksi. Paikallistasolla häntä kuitenkin kunnioitetaan suuria ihmetekoja tekevänä pyhänä.⁹

Paikka, jossa hän vietti askeettista elämää, on säilynyt Kodiakin kaupungista viitisentoista kilometriä pohjoiseen olevalla Kuusisaarella. Siellä koskematon metsä ja valtameren usva kätkevät pyhällä tavalla suojiinsa isä Hermanin loistavan kirkkauden tämän maailman pahuudelta. Hän edusti 1800-luvun taitteessa Pyhän Venäjänmaan yli levinnyttä voimakasta hengellistä virtausta, joka Paisi Velitškovskin oppilaiden välityksellä edisti muinaisen hengellisyyden heräämistä. Isä Herman toi mukanaan uudelle mantereelle ensimmäisen painoksen Filokalian venäläisestä laitoksesta ja sen harjoittamisen merkittävän perinteen. Kristinuskon myötä hän osoitti aleuteille ja siten myös kaikille amerikkalaisille tien siihen pyhään elämään, jota hän itse eli, ja joka ei kuolemaa tunne...

Tänään, vaikka isä Hermanin muisto silloin tällöin mainitaankin, vain vähän on hyödynnetty sitä suurta elävää voimaa, jonka Kaikkivaltiaan Jumalan helmassa elävä isä Herman pystyy sytyttämään. Isä Hermanin tekemät elävään uskoon pohjautuvat esimerkilliset teot, joihin hän kutsuu ja jotka itsessään sisältävät kaiken, mikä on välttämä-

⁹) Tekstissä esiintyvä tieto on vanhentunut. Amerikan ortodoksinen kirkko julisti isä Herman Alaskalaisen virallisesti pyhäksi vuonna 1970 Venäjän kirkon siunauksella (suom. huom.).

töntä todelliselle ortodoksiselle hengelliselle heräämiselle, lepäävät hyödyttöminä kaukana pohjoisella pallonpuoliskolla ja vain loistavat välimatkan päästä ikään kuin ne olisivat saavuttamattomissa eivätkä elävien Jumalta peräisin...

ISÄ HERMANIN KUUSISAARI LÄHELLÄ KODIAKIA ALASKASSA

»Olen näiden ihmisten alhaisin
palvelija ja hoitaja»
Isä Herman

Saaren itäkärjessä, 500 askeleen päässä Munkin valkaman maihinnousurannasta, mutkitteleva polku johtaa hartaan pyhiinvaeltajan tiheään, umpeen kasvaneeseen metsään, jossa pienellä metsäaukealla (isä Hermanin kokeilupuu-tarhassa) on pieni valkoinen puumökki, kappeli, joka on rakennettu sen rappeutuneen hirsimajan sijalle, jossa isä Herman asui ja kuoli. Sen vieressä on toinen mökki, jossa äskettäin asusteli kunnioitettu arkkimandriitta Gerasim Schmalz, jonka saapumisen sille paikalle oli isä Herman ennustanut lähes sata vuotta sitten. Isä Gerasim rakensi nämä molemmat rakennukset. Saaren hengellisen aarteiston vaaliminen on kokonaan yhden miehen, isä Gerasimin, työtä. Hän muutti saarelle vuonna 1935 ja asui siellä yksin keskellä niiden ikivanhojen kuusipuiden huminaa, jotka olivat nähneet Pyhän itsensä. Isä Hermanin asioiden kulkuun puuttumisen ansiosta isä Gerasim muutti asumaan sinne.

Ei ole olemassa täsmällistä tietoa siitä, milloin isä Herman tuli saarelle ensi kerran, mutta hän asui siellä ajoittain itse kaivamassaan luolassa aina silloin, kun joku toinen saattoi olla hänen tilallaan lähetyssasemalla Kodiakissa. Orpokodin muutettua saarelle hän ryhtyi asumaan siellä itsekin pysyväisesti jonkin matkan päässä lasten asuintalosta. Hän opetti heitä lukemaan ja kirjoittamaan sekä opasti heitä joissakin töissä. Hän leipoi, kalasti ja kasvatti heille vihanneksia.

100 askelta eteenpäin isä Hermanin askeettisesta elinpaikasta mutkitteleva polku johtaa pyhiinvaeltajan aukealle, jonka keskellä kohoaa synkkiä sammalenvihreitä ikivanhoja sananjalkoja vasten vaatimaton valkea kappeli isä Hermanin ja hänen apulaisensa, munkki Joasafin, hautojen yllä. Kyseinen kirkko rakennettiin vuosisadan alussa silloisen Amerikan primaksen, patriarkka Tiihonin myöntämin varoin. Aikaa myöten, etenkin ankaran kostean ilmanalan vuoksi, puurakennus ränstyi lähes kokonaan, kunnes isä Gerasim korjasi sen 1930-luvulla. Kun perustaa rakennettiin, isä Hermanin jäännökset sisältävä arkku

vaurioitui. Tästä syystä hänen arvokkaat reliikkinsä (joita oli säilytetty luurangon muodossa) siirrettiin uuteen arkkuun, joka asetettiin sisäänkäynnistä oikealle olevaan kappeliin. Juuri siellä tapahtuivat ne merkittävät esirukousvastaukset, jotka saatiin isä Hermanille osoitettuihin rukouksiin - ja niiden määrän vain Jumala yksin tietää. Koska omana aikanamme tunnetaan hirvittävää välinpitämättömyyttä Kristuksen totuutta kohtaan, Kirkolla ei ole vielä toistaiseksi ansiokasta kokoelmaa edes muutamista niistä satoihin nousevista ihmeteoista, joita jumalaa-pelkääväiset paikalliset asukkaat kertovat perimätietona suusta suuhun.

Pyhiinvaeltajat, jotka tulevat tänne »maailman laidalle» rukoilemaan autuaan isän haudalla, kumartuvat yleensä maahan isä Hermanin haudalla sijaitsevan kappelin luona, jossa hänen pyhäinjäännöksensä lepäsivät vuosisadan ajan, ja ottavat kourallisen multaa koteihinsa varmaksi lääkkeeksi sairauksien ja murheitten varalle.

KESKUSTELU ENKELTEN KANSSA

sä Hermanin elämäkerrassa esiintyy seuraava tapahtuma. Staretsilta kysyttiin: »Kuinka saatatte elää yksin metsässä, isä Herman? Ettekö pitkästy?» Isä Herman vastasi: »En pitkästy! En minä ole siellä yksin. Jumala on siellä kuten kaikkialla muuallakin. Pyhät enkelit ovat siellä. Kenen kanssa olisi parempi ja mieluisampi keskustella, ihmisten vai enkelten? Tietysti enkelten!»

Aleutit kertovat, että kun isä Herman vielä eli Kuusisaarella, paikallisilla asukkailla oli tapana käydä staretsin luona syystä tai toisesta. Useammin kuin kerran tapahtui seuraavalla tavalla: he lähestyivät kappelia, jossa isä Herman toimitti palvelukset ja kuulivat komeaa moniäänistä kuorolaulantaa. He ihmettelivät, mistä ihmiset olivat saataneet tulla. Koko sen tämän laulu oli selvästi kuultavissa ja se oli hyvin sopusointuista ja suloista... He avasivat kappelin pienen oven ja siellä isä Herman seisoi aivan yksin lukien, kovalla äänellä laulaen ja toimittaen palvelusta Herralle. Tietysti hän oli yksin eikä ketään muuta ollut hänen kanssaan. Isä Herman ei ollut pappi ja hän saattoi vain lukea ja laulaa kliirosilla. Näin todettiin tapahtuvan useammin kuin kerran. Itse Jumalan enkelit lauloivat hänen kanssaan ylistystä Herralle...¹⁰

Onneksi muutamat esineet, joiden tiedetään kuuluneen isä Hermanille, ovat säilyneet hyvin hänen ihmeitätekevästä vaikutuksestaan. Vuoteen 1943 saakka hänen ristiään, klobukiaan ja kilvoittelukahleitaan säilytettiin Alaskassa Kodiakin seurakunnan kirkossa. Kesäkuun 17. päivänä 1943 rakennus paloi maan tasalle. Aamulla nämä tavarat löydettiin vahingoittumattomina: risti, jota isä Herman antoi vierailijoiden suudella (hänhän ei ollut pappi, eikä voinut siten antaa siunausta kädellään), klobuki, joka oli ainoa esine, jossa palon jäljet näkyivät, 15 paunan painoiset kahleet risteineen ja rautaisen paramantian muotoinen levy, jota isä Herman käytti jatkuvasti. Muita hänen esineitään, joiden tiedettiin olevan olemassa, mutta jotka olivat tähän asti kateissa, ovat hänen sauvansa ja mantiansa. Ne vietiin aikoinaan saarelle ja niitä säilytetään isä Gerasimin rakentamassa kappelissa, joka sijaitsee

¹⁰) Pravoslavny Blagovestnik nro 13/1967, s. 196.

isä Hermanin majan kohdalla. Vähän matkaa länteen tästä majasta on isä Hermanin ihmeitätekevä lähde.

Ruumiiltaan heikko isä Herman oli hengellinen jättiläinen, joka käytti Kristuksen nimessä Jumalan antamia hengellisiä voimavaroja. Hänestä kertovat niukat hagiografiset tiedot todistavat, että hänellä oli selvänäköisyyden suuri lahja: hän näki tapahtumia olematta itse läsnä. Hänellä oli niin palava rakkaus Jumalaan sydämessään, että se sytytti toisten sydämet ja muutti heidän elämänsä palaviksi Kristuksessa. Hän saattoi käskä luonnonvoimia, seisauttaa nousevan tulvan ja pysäyttää metsäpalon. Hän saattoi ennustaa joittenkin ihmisten kuoleman samoin kuin oman siirtymisensä tuonilmaisiin sekä ne olosuhteet, joissa se tapahtuisi ja mitä sen jälkeen olisi tapahtuva. Hän saavutti sellaisen pyhyiden asteen, että hänen elämästään tuli keskustelua enkelten kanssa. Sellainen oli Amerikan ensimmäinen ortodoksinen lähetyssaarnaaja, Pyhän Venäjän lahja uudelle mantereelle.

Isä Hermanin merkitys ylittää laajalti sen, mitä nykyajan tarkkailija havaitsee. Hän pystyi yhdistämään täydellisesti ortodoksinen munkkilaisuuden kaksi eri puolta, mihin vain muutamat pyhät ovat pystyneet: hesykastikon, erämaakilvoittelijan ja askeetikon syvän keskittyneisyyden sekä monelle taholle ulottuvan epäitsekään lähetystoiminnan. Kodiakin tärkeimpänä lähetystyöntekijänä hänellä oli loputtomat velvollisuudet: moniluokkaisen koulun johtaminen, ensimmäisen ortodoksinen orpokodin perustaminen, koko lähetysskirjeenvaihdon johtaminen ja lopulta usean vuoden ajan Amerikan ensimmäisen ortodoksinen lähetyksen virallisena pääedustajana toimiminen. Kaiken tämän lisäksi hän oli aleuteille todellinen isä ja hän kutsui heitä »rakkaiksi lapsikseen». Kuoltuaankin hän oli heidän isänsä, sillä tällöin hänestä tuli heidän taivaallinen esirukoilijansa Jumalan valtaistuimen edessä.

Janovski, isä Hermanin rippilapsi ja ensimmäisen elämäkerran kirjoittaja, kertoi seuraavasti ohjaajavanhuksen kuolemasta: »Eräänä päivänä hän pyysi oppilastaan Gerasimia sytyttämään kynttilöitä ikonien eteen ja lukemaan Apostolien teoista. Jonkin ajan kuluttua vanhuksen kasvot alkoivat säteillä ja hän lausui kovalla äänellä: Kunnia olkoon Sinulle, Herra!» Sen jälkeen hän pyysi Gerasimia lopettamaan lukemisen ja ilmoitti, että Jumalan tahdosta hänen elinaikaansa oli pidennetty vielä viikolla. Viikon kuluttua, isä Hermanin ohjeitten mukaisesti, Gerasim sytytti jälleen kynttilät ja alkoi lukea Apostolien tekoja. Hiljaa hän laski päänsä Gerasimin rinnalle, huone täyttyi tuoksusta, hänen kasvonsa alkoivat loistaa -eikä isä Hermania ollut enää. Näin hän autuaasti vaipui vanhurskaan uneen ja hänen yli 80 vuotta kestänyt kärsimyksiä täynnä ollut elämä sammui 13. joulukuuta 1837.

Eräänä iltana Katanain kylän asukkaat Afognakin saarella näkivät epätavallisen, taivaaseen yltävän säteilevän valopylvään Kuusisaaren yllä. Hämmästyneinä tuosta ihmeellisestä näystä kreoli Gerasim Vologdin, hänen vaimonsa Anna ja muut kylän asukkaat sanoivat:

»Näyttää siltä kuin isä Herman olisi jättänyt meidät» -ja alkoivat rukoilla. Myöhemmin he saivat selville, että starets oli siirtynyt tuonilmaisiin tuona samana yönä. Samana iltana toisessa Afognak-saaren kylässä ihmiset näkivät ihmishahmon kohoavan pilviä kohti Kuusisaarelta.

Siitä lähtien Uusi Valamo, kuten isä Herman saarta nimitti, on jäänyt kunnioitusta herättävällä tavalla eristetyksi. Vain harvat ja valitut pyhiinvaeltajat ovat astuneet sen pyhille rantatörmille, mutta sen tarina on tunnettu ja korkeasti kunnioitettu kaikkien uskollisten ortodoksien keskuudessa ympäri maailmaa Amerikan pyhän ortodoksisen kirkon merkittävimpana pyhänä paikkana ja lähteenä.

Monet kirkonmiehet ovat yrittäneet kehittää kyseistä paikkaa ja asuttaa sitä, mutta kaikki he ovat traagisesti epäonnistuneet etupäässä sen vuoksi, että saaren alkuperäisen asukkaan hengellistä suuruutta ei ole ymmärretty tarpeeksi hyvin. Vuosisadan vaihteessa isä Nikita, Vanhan Valamon munkki, muutti saarelle aikeenaan perustaa sinne luostariyhteisö, mutta koska hän ei ollut hengellisesti raitis, hän paloi kuoliaaksi (ks. sivu 27). 40 vuotta myöhemmin skeemamunkki Makarios Athokselta ja 10 vuotta hänen jälkeensä isä Sergius oppilaineen tekivät samanlaisia yrityksiä, mutta kaikki epäonnistuivat, koska heillä ei ollut pyhän antamaa siunausta. Samoin ovat tuomitut epäonnistumaan kaikki yritykset tulevaisuudessa »hyvistä pyrkimyksistä» huolimatta, elleivät niiden juuret ole syvällä niissä kovissa ja ankarissa luostariperiaatteissa, jotka vallitsivat Vanhassa Valamossa, Sarovissa, Optinassa jne. Luostarielämää ei voida kaventaa ihmisten palvelemiseksi. Isä Hermanin sanoin, munkkilaisuus on ennen muuta sitä, että munkki alistuu oma-aloitteeseen puhdistusprosessiin. Se merkitsee ankaraa ja alituista taistelua tämän maailman ruhtinasta vastaan.

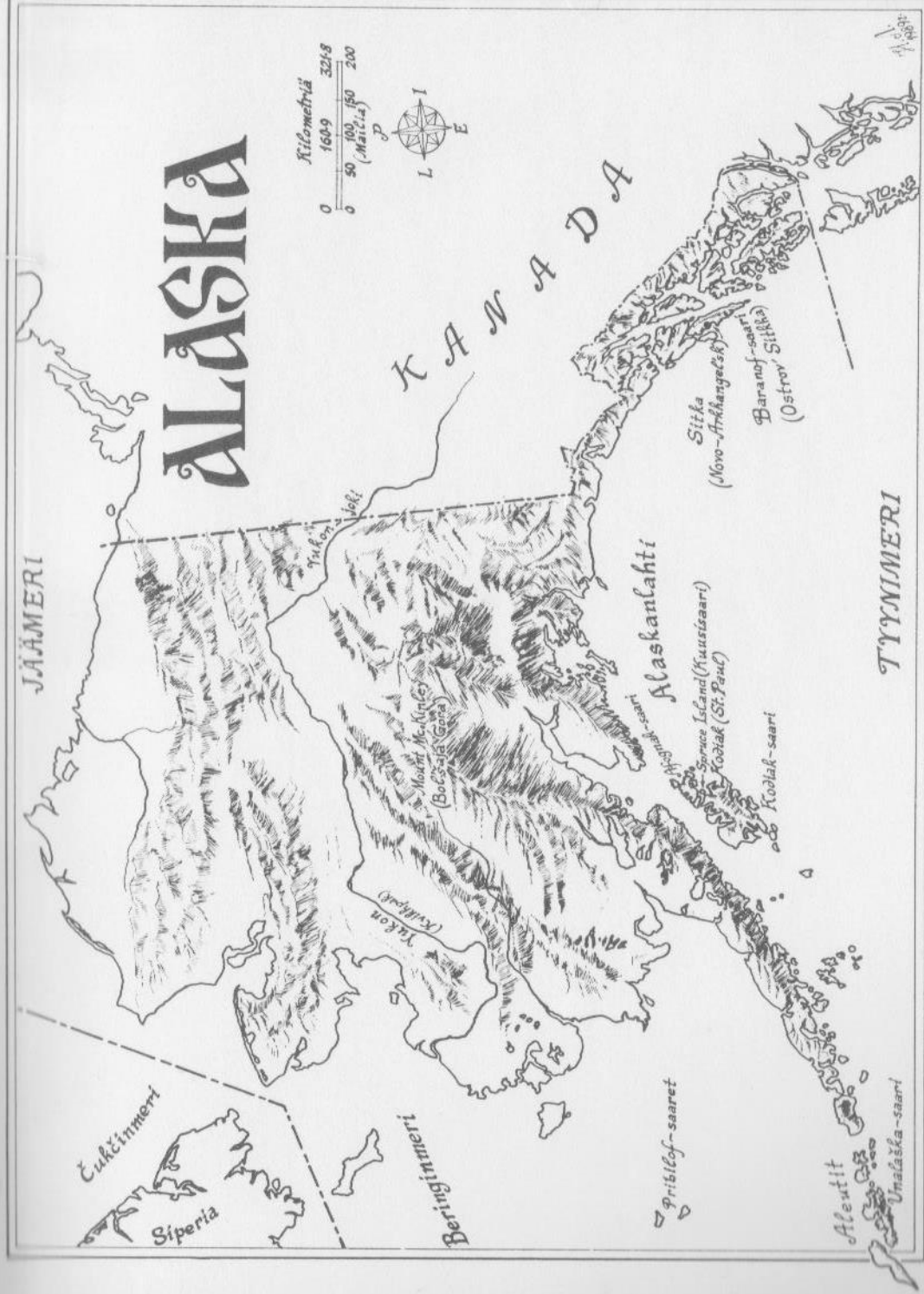

SISÄLLYSLUETTELO

SAATESANA	7
JOHDANTO.....	9
I. ISÄ HERMANIN ELÄMÄ	13
Kirjoittajan alkusanat	13
I.1. Valamon munkki	14
I.2. Amerikan lähetys.....	16
I.3. Kuusisaari	19
I.4. Alaskan Pyhä.....	23
II. ISÄ HERMANIN IHMEET	26
II. 1. Apu merellä.....	27
II. 2. Apu tavaroiden löytämisessä	28
II. 3. Parantuminen tuberkuloosista	30
II. 4. Rangaistus juopumuksesta	31
II. 5. Vammautuneen olkapään parantaminen	32
II. 6. Migreenikohtauksen parantaminen	33
II. 7. Isä Hermanin ilmestymiset pääsiäisenä	33
II. 8. Ihmeellinen tuoksu	36
II. 9. Ihmeellinen tuoksu	37
II.10. Apu synnytyksessä.....	37
II.11. Isä Hermanin tavaroiden ihmeellinen säilyminen	39
II.12. Pelastuminen vainoista Neuvostoliitossa	39
II.13. Harmaakaihin parantaminen.....	40
II.14. Parantuminen halvauksesta.....	43
II.15. Syövästä paraneminen	45
II.16. »Isä Herman voi parantaa sairaat!»	46
PYHITTÄJÄISÄ HERMANIN TROPARI JA KONTAKKI ...	48
III. KUUSISAARI	49
PYHIINVAELLUSMATKA AMERIKAN ORTODOKSISELLE PYHÄLLE PAIKALLE, KUUSISAARELLE.....	49

ISÄ HERMANIN KUUSISAARI LÄHELLÄ KODIAKIA ALASKASSA.....	51
KESKUSTELU ENKELTEN KANSSA.....	53
SISÄLLYSLUETTELO.....	57

Kustantaja: Ortodoksinen Lähetys ry., Helsinki

F.A. GOLDER:
PYHITTÄJÄISÄ HERMAN ALASKALAINEN
SUOMENNOS VELI HARITON

Vuonna 1914 F.A. Golder, vuosisadan vaihteen johtava luoteis-amerikkalainen tutkija, vietti Vanhassa Valamossa kaksi viikkoa. Syynä vierailuun oli se, että hän tahtoi saada tietoja pyhästä Hermanista, munkista ja lähetystyöntekijästä, joka vei ortodoksisen uskon uudelle mantereelle, Alaskaan. Herman ei ollut ainoastaan munkki, vaan myös uupumaton kilvoittelija, ihmeidentekijä ja askeetikko.

Tämä kirjanen on ensimmäinen suomennos yllä olevasta isä Hermania käsittelevästä teoksesta. Se sisältää hänen suppean elämäkertansa, kuusitoista ihmetekoaan ja lyhyet kuvaukset Kuusisaaresta (Spruce Islandista) isä Hermanin ajalta ja omalta vuosisadaltamme.

€ 7.00